

CUPRINS

Nr. crt.	Articolul	Pagina
1	INTEGRAREA ELEVULUI CU CES PRIN STUDIUL FIZICII LA GIMNAZIU Prof. dr. Duduială Gianina Colegiul Național” Mihai Eminescu” Petroșani, HD	5
2	EXEMPLU DE ACTIVITATE DIDACTICĂ LA LIMBA ENGLEZĂ CARE IMPLICĂ UTILIZAREA METODOLOGIEI CLIL Prof. dr. Manea Ștefania Colegiul Național” Mihai Eminescu” Petroșani, HD	9
3	ÎNVĂȚAREA ACTIVĂ Prof. înv.primar David Mariana- Rodica Colegiul Național” Mihai Eminescu” Petroșani, HD	16
4	RELAȚIA ȘCOALĂ- FAMILIE Prof. înv.primar Jurj Cristina Eva Colegiul Național” Mihai Eminescu” Petroșani, HD	20
5	1 DECEMBRIE... Prof. Cerna Delia Colegiul Național” Mihai Eminescu” Petroșani, HD	25
6	NUMERELE ȘI LEGILE HAZARDULUI Prof. Lăutaru Alexandru Colegiul Național” Mihai Eminescu” Petroșani, HD	30
7	SCURT ISTORIC AL CASINEI NAȚIONALE DIN DEVA Prof. dr. Szakacs Roxana-Gabriela Colegiul Național” Mihai Eminescu” Petroșani, HD	32
8	EXCURSIA ȘCOLARĂ CA EDUCAȚIE TRANSDISCIPLINARĂ Prof. Raica Luciana Colegiul Național” Mihai Eminescu” Petroșani, HD	34
10	IMPLEMENTAREA STĂRII DE BINE A CADRELOR DIDACTICE Prof. Solomon Melinda Colegiul Național” Mihai Eminescu” Petroșani, HD	36
11	COLABORAREA FAMILIE-ȘCOALĂ PENTRU ASIGURAREA REUȘITEI ȘCOLARE Prof. înv.primar Vulc Mihaela Colegiul Național” Mihai Eminescu” Petroșani, HD	40
12	JOCURILE OLIMPICE Prof. Chivu Simona Colegiul Național” Mihai Eminescu” Petroșani, HD	45
13	PLAN DE LECȚIE 1 Prof. Cordea Monica Colegiul Național” Mihai Eminescu” Petroșani, HD	50
14	IMPORTANȚA LECTURII ÎNTR-O LUME INFORMATIZATĂ Prof. înv.primar Avram Mariana Colegiul Național” Mihai Eminescu” Petroșani, HD	55
15	MANAGEMENTUL CLASEI- RELAȚII ȘI INTERACȚIUNI EDUCAȚIONALE Prof. înv.primar Avram Mariana Colegiul Național” Mihai Eminescu” Petroșani, HD	62
16	STIMULAREA DEZVOLTĂRII LIMBAJULUI LA COPIII CU TULBURAREA SPECTRU AUTIST NONVERBALI Prof. logoped Lichi Carla Colegiul Național” Mihai Eminescu” Petroșani, HD	64

17	JOCURI DE CUNOAȘTERE Prof. dr. Gaiță-Lukacs Ioana Colegiul Național” Mihai Eminescu” Petroșani, HD	68
18	PREDAREA Prof. Șorop Livia-Maria Colegiul Național” Mihai Eminescu” Petroșani, HD	70
19	CURIOZITĂȚI MATEMATICE Prof. Șorop Livia-Maria Colegiul Național” Mihai Eminescu” Petroșani, HD	76
20	ACTIVITATE EXTRACURRICULARĂ CARE CONTRIBUIE LA FORMAREA PERSONALITĂȚII ELEVULUI DE VÂRSTĂ ȘCOLARĂ MICĂ Prof. înv.primar Bulz Lăcrămioara Colegiul Național” Mihai Eminescu” Petroșani, HD	78
21	SPIRITUL SĂRBĂTORILOR BATE LA UȘĂ Prof. Herbei Corina Școala Generală I.D.Sîrbu, Petrila, HD	84
22	PLAN DE LECȚIE 2 Prof. Cordea Monica Colegiul Național” Mihai Eminescu” Petroșani, HD	86
23	ACTIVITATEA INTEGRATĂ ÎN PROCESUL INSTRUCTIV - EDUCATIV Prof. înv.primar Popa Carmen Cristina Colegiul Național” Mihai Eminescu” Petroșani, HD	90

INTEGRAREA ELEVULUI CU CES PRIN STUDIUL FIZICII LA GIMNAZIU

Prof. dr. Duduială Gianina
Colegiul Național „Mihai Eminescu” Petroșani, HD

Un elev cu C.E.S. certificat, adică cu cerințe educative speciale, are nevoie de atenție specială, de programe școlare adaptate particularităților individuale caracteristice unei deficiențe sau unei tulburări, de suportul specializat al unui profesor de sprijin, precum și de o intervenție specifică, prin activități de recuperare specifice. Studiile de specialitate oferă un inventar al afecțiunilor pe baza cărora sunt stabilite diagnosticele și implicit determină orientarea diagnosticărilor către învățământul de masă.

Integrarea este un proces complex și de durată, ce presupune educarea copiilor cu cerințe speciale în școli publice alături de ceilalți copii, asigurarea unor servicii minime de specialitate (consiliere școlară, asistență medicală și socială, terapie educațională etc.) în învățământul de masă, sprijinirea cadrelor didactice nespecialiste în demersul lor de a proiecta și aplica programe adaptate, crearea acelor programe adaptate care să vizeze și diagnosticele stabilite pentru elevii orientați spre învățământul de masă. De asemenea, integrare înseamnă și încurajarea și cultivarea relațiilor de prietenie, de colaborare și de comunicare între toți elevii unei clase sau ai unei școli în care învață elevii speciali, înțelegerea și acceptarea diferențelor atât de către profesori și elevi, dar și de către părinții elevilor normali.

Copiii cu C.E.S. prezintă deficiențe de învățare, de atenție, pentru care este necesară adaptarea conținuturilor învățării la nivelul lor de percepție și asimilare. Tocmai de aceea, trebuie adaptate și metodele de lucru cu acești elevi, pentru a reuși integrarea lor deplină în colectivitatea școlară și implicit în colectivitatea socială după parcurgerea perioadei de școlaritate obligatorie.

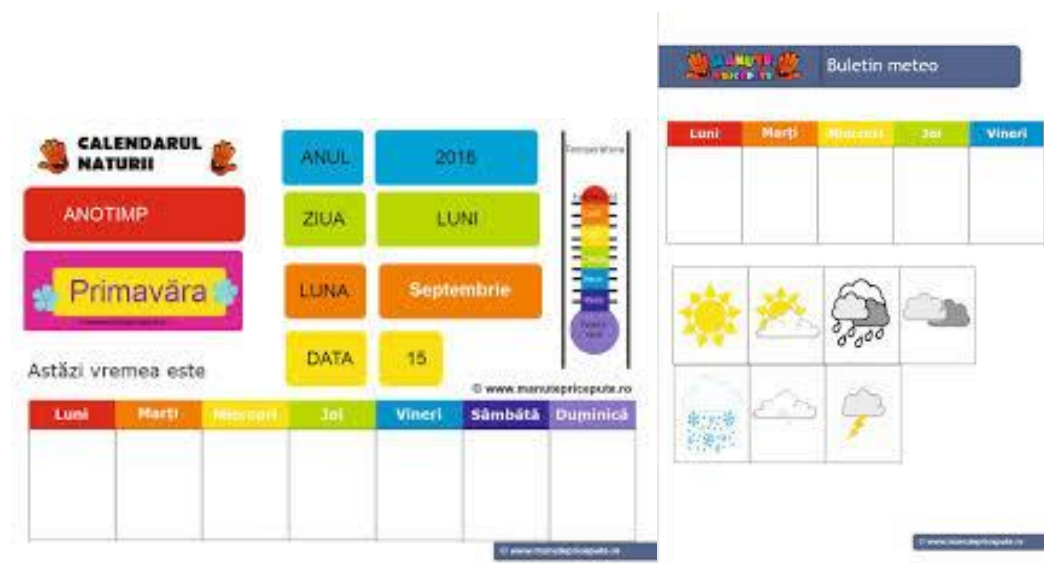
Adaptarea metodelor și a stilului de predare nu este chiar ușoară, mai ales atunci când există o clasă numeroasă (peste 20 de elevi) în care este integrat un singur elev cu C.E.S. Dar nu

putem nici să trecem cu vederea existența acestuia în colectivul clasei, să-l ignorăm, pentru că altfel nu facem decât să-l îndepărtăm tot mai mult. În fiecare oră, avem datoria de a găsi metodele și resursele necesare implicării acestuia în activitățile de predare-învățare, în așa fel încât elevul cu C.E.S. să câștige încredere în forțele proprii, să interacționeze mai bine cu restul colectivității.

La gimnaziu, studiul fizicii începe în clasa a VI-a, când un elev cu cerințe speciale trebuie să facă față unei noi discipline, să realizeze conexiuni cu alte discipline (de exemplu matematica) să interpreteze anumite rezultate și să aplice cunoștințe noi. Din fericire, fizica este o disciplină aplicativă, iar acești elevi obțin, de obicei, rezultate mai bune la activitățile experimentale și se implică în realizarea temelor practice de exemplu: Confectionarea unei balanțe, Studiul circuitelor simple, Măsurarea temperaturii mediului înconjurător într-o săptămână, etc).

Câteva exemple din materialele folosite la fizică în cazul elevilor cu C.E.S.

EX1 CALENDARUL NATURII

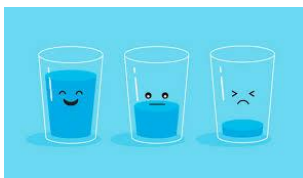
EX2.FIȘĂ DE LUCRU individuală „ PROPRIETĂȚILE CORPURILOR “– CES

1. Toate corpurile sunt alcătuite din substanțe. Substanțele pot fi naturale sau artificiale.

Stabiliți care din expresiile următoare indică un corp și care o substanță. Indicați tipul substanței!

-Un pahar din plastic este plin cu apă

-Elevul a scăpat un balon cu heliu.

-Cuiul din fier este pe masă.

2.Fiecare corp se găsește într-o stare de agregare ,Cele 2 stări de agregare sunt:solidă, lichidă,gazoasă.

Completați următorul tabel:

SOLIDE	LICHIDE	GAZOASE

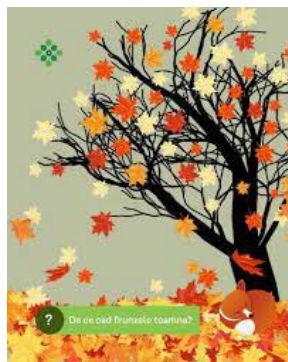
3.Toate corpurile interacționează

Stabiliți interacțiunile din următoarele imagini:

4.Toate corpurile sunt divizibile

Explicați următoarele imagini:

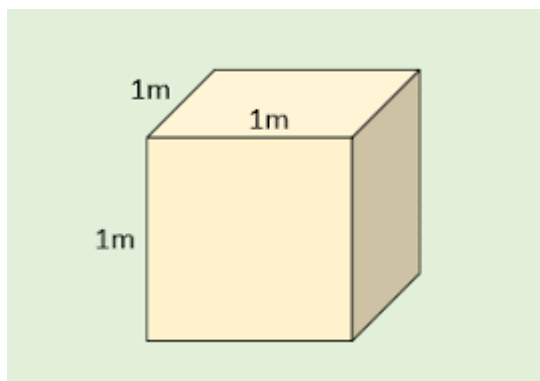
5.Inerția-proprietatea generală a corpurilor.

Explicați următoare imagine:

6. Toate corpurile ocupă un loc în spațiu. Acesta se numește volumul corpului respectiv.

Calculați volumul cubului din imaginea :

BIBLIOGRAFIE

<https://luceafarul.net/formarea-abilitatilor-de-viata-la-elevii-cu-c-e-s-din-invatamantul-de-masa-in-vederea-integrarii-lor-in-societate>

<https://cjrae->

[cs.ro/assets/documente/mat_CES/Integrarea_in_scoala_de_masa_a_copiilor_cu_CES.pdf](https://cjrae-)

<https://app.rei.plus/planificare>

www.didactic.ro

EXEMPLU DE ACTIVITATE DIDACTICĂ LA LIMBA ENGLEZĂ CARE IMPLICĂ UTILIZAREA METODOLOGIEI CLIL

Prof. dr. Manea Ștefania

Colegiul Național „Mihai Eminescu” Petroșani, HD

CLIL LESSON WORKSHEET

SPEAKING

ACTIVITY 1.1. In pairs, ask and answer the following questions:

1. What is a river?
2. What are rivers used for?
3. Do rivers need to be protected? Why (not)?
4. What words do you associate with ‘rivers’?

ACTIVITY 1.2. Now, look at the following photos. Describe what you can see. What environmental problem do they illustrate?

(source: <https://wp.inews.co.uk/>)

READING

ACTIVITY 2.1. You are going to read an article about rivers. Take into consideration the photos from the previous exercise and the title of the article. What do you think the main cause of the problem illustrated in the photos according to the article is?

ACTIVITY 2.2. Now, read the following article and check if you were right.

Why Britain's rivers are at risk

Water is used for so many things every day that you'd think that we have an endless supply - but water has to come from somewhere! How many times do you use water every day and what do you use it for?

In the UK we use a whopping 13 trillion litres of water every year and most of this water comes from our rivers. The average person uses about 150 litres a day which is 15% more than we were using 25 years ago. Several parts of the country are still experiencing drought despite a bit of a wet summer. In fact, the Environment Agency (EA) has calculated that in the south-east of England there is less water available, per person, than in Morocco or Egypt. As Egypt is mostly desert this is quite a feat!

So why are our rivers at risk? Well, considering how much water we use and that most of it comes from rivers this shouldn't be a hard question to answer. A third of the clean water we use every day is just for flushing the loo! What a waste! Thames Water has a licence to take 1 million litres of water from the River Kennet every single day - this is enough to fill five olympic-size swimming pools! There is a limit to how much water can be taken from rivers and important underground water sources known as aquifers before damage is done. We are currently exceeding this limit and this is affecting our rivers and the unique wildlife that live in these special habitats.

Britain's rivers and chalk streams are unique and are home to thousands of species of mammal, fish, birds and insects. So, our rivers and their fragile ecosystems and biodiversity need protecting before it is too late. Water companies should be investigating how to use and take water in a more sustainable way - to sustain the river water levels and sustain the abundance of life that water brings. But, there are many things you can do to use less water and help take the strain off of Britain's beautiful and useful rivers:

-Place a lemonade bottle full of water in the tank of your toilet to take up some space and you will use less water when you flush!

-Save rain water to water your garden in a water butt - easy to install and use!

Did you know? In the second world war bath water was rationed to 12.5cm - a week!

It's not just Britain's rivers that are running out of water - it's the whole world!

[\(https://ypte.org.uk/factsheets/rivers/why-britain-s-rivers-are-at-risk/\)](https://ypte.org.uk/factsheets/rivers/why-britain-s-rivers-are-at-risk/)

ACTIVITY 2.3. Read the article again and decide if the statements 1-7 are true (T) or false (F). If there is no evidence, choose 'Doesn't say' (DS).

- Most of the water used in the UK comes from lakes.
 - True
 - False
 - Doesn't say
- In the south-east of England there is less water per person than in the south of Africa.
 - True
 - False
 - Doesn't say
- Nowadays, too little water is taken from rivers and aquifers than it is allowed.
 - True
 - False
 - Doesn't say
- Rivers need to be protected because they are home to thousands of species.
 - True
 - False
 - Doesn't say
- The water from rivers should be taken and used in a sustainable way.
 - True
 - False
 - Doesn't say
- Water companies are investing a lot of money on water protection.
 - True
 - False
 - Doesn't say
- Only the British rivers are running out of water.

- a. True b. False c. Doesn't say

ACTIVITY 2.4. In pairs, match the following words to their definition:

1. drought	a. a layer of rock, sand, or earth that contains water or allows water to pass through it
2. sustainable	b. a small river that flows on or below the surface of the ground
3. aquifer	c. the natural environment in which an animal or plant usually lives
4. stream	d. a long period when there is little or no rain
5. habitat	e. able to continue over a period of time
6. ecosystem	f. all the living things in an area and the way they affect each other and the environment

ACTIVITY 2.5.

- Identify in the article a tense used to express habits. Name it. Is it used to express a present or past habit?
- Identify in the article a modal verb and another way of expressing advice.

LISTENING

ACTIVITY 3.1. Listen to a report released by World Wildlife Fund (WWF) and answer the questions:

- Due to..., many rivers are at risk of drying up.
a. global warming b. climate change c. deforestation
- ... is not mentioned among the endangered rivers in the recording.
a. the Danube b. the Nile c. the Rhine
- Which is the most endangered river mentioned in the recording?
a. the Danube b. the Gange c. the Rio Grande
- According to the report, ... and pollution endanger the Rio Grande.
a. drought b. dams c. people taking water from it
- One of WWF's initiatives is to... :
a. create protected areas along rivers b. protect fish c. conserve vegetation

ACTIVITY 3.2. Match the words you heard in the recording to their synonyms:

1. released	a. modification
2. degradation	b. occur simultaneously
3. alteration	c. threatening
4. endangering	d. deterioration

5. coincide	e. areas
6. stretches	f. issued

WRITING

ACTIVITY 4. Project work. Because many rivers are running out of water, in pairs/ groups, create a poster entitled, ‘How to save rivers’. Include between 4-6 solutions to solve the problem and illustrate them. Use the modal verb ‘should’ or the imperative. Present it to your colleagues.

TEACHER’S NOTES

LEVEL: B1+

TOPIC: RIVERS AT RISK

ACTIVITY: SPEAKING, READING AND LISTENING USING CLIL METHODOLOGY

TIME NEEDED: 50 minutes (approx.)

INTRODUCTION

This topic and accompanying activities offer the teacher and students the opportunity to develop both content and language knowledge to an appropriate depth over a single lesson.

GENERAL COMPETENCES: 1. Receptarea mesajelor transmise oral sau în scris în diferite situații de comunicare

SPECIFIC COMPETENCES: 1.3 Identificarea de detalii din mesaje orale / scrise (autentice)

Resursă realizată în conformitate cu: „Programa pentru clasa a IX-a la limba engleză, aprobată prin Ordin al ministrului educației, cercetării și tineretului nr. 3458 / 09.03.2004,, și cu „Repere metodologice pentru aplicarea curriculumului la clasa a IX-a în anul școlar 2021-2022, Disciplina: LIMBA ENGLEZĂ”

LESSON AIMS – Content:

By the end of the lesson, the students will have greater understanding of rivers, why they are at risk and they will develop knowledge of content-related lexis.

Materials: CLIL lesson worksheet

Listening:

https://drive.google.com/file/d/1gVo5n9ny9vS8_sznoG8HvssuiKMgg9aZ/view?usp=share_link

LESSON AIMS – Language:

By the end of the lesson, the students:

- will have expanded their vocabulary in the field related to rivers.
- will have practiced the modal verb ‘should’ and the imperative to give advice.
- will have practised their speaking, listening and reading skills;

<p>ASSESSMENT</p> <p>Teacher, peer and self-assessment will be used to assess how well learners will: participate in class; interact with a partners, class and the teacher; participate in all the activities; create the poster;</p>		
<p>CONTENT</p> <p>-uses of rivers -why rivers are at risk -how to use less water</p>		
<p>COGNITION</p> <p>-learning and using new vocabulary -identifying the environmental problem illustrated in the photos; -exemplifying the tense used to express habits, the modal verb and the imperative used to express advice;</p>		
<p>CULTURE</p> <p>Students learn about the factors that endanger UK’s rivers and other rivers in the world. Students learn about the water consumption in the UK.</p>		
<p>COMMUNICATION</p>		
<p>Language OF learning</p> <p>Key vocabulary: river, environment/ environmental, drought, sustainable/ sustainability, aquifer, stream, habitat, ecosystem, climate change, dam, protected area, degradation, endangering, stretches etc.</p>	<p>Language FOR learning</p> <p>Asking questions:</p> <p>Can you tell me something about....? What do you know about....? What has happened to the river? What is the man trying to do? Where is the water from the river?</p> <p>Expressing present and past habits: Present simple</p> <p>Expressing advice:</p> <p>- should - Imperative</p>	<p>Language THROUGH learning</p> <ul style="list-style-type: none"> - distinguish language needed to carry out activities; - record, predict, learn new words that appear in activities; - make use of peer explanations;

	Write solutions for a poster	
ACTIVITIES	PROCEDURE	
ACTIVITY 1.1. SPEAKING Checking previous knowledge Time: 5min.	1. Put students in pairs and give them copies of the worksheets. 2. Tell the students to work together to answer the questions. 3. Elicit feedback from the pairs in a brief whole class discussion. Write the words they suggest on the blackboard or ask the students to write them.	
ACTIVITY 1.2. Making assumptions Time: 2min.	1. Students answer the question. If they can't identify the problem, ask them guiding questions. 2. Elicit feedback from individual students as a whole class discussion.	
ACTIVITY 2.1. PRE-READING Time: 2min.	1. Individually or in pairs, students answer the questions. 2. Elicit feedback from individual students as a whole class discussion.	
ACTIVITY 2.2. WHILE-READING Time: 4min.	1. Individually, students read the text and check if they were right. 2. Elicit feedback from individual students as a whole class discussion.	
ACTIVITY 2.3. Reading for specific information Time: 3min.	1. Student read again the text and decide if the statements 1-7 are true (T) or false (F). 2. Elicit feedback from individual students as a whole class discussion. ANSWERS: <i>1.b, 2.b, 3.b, 4.a, 5.a, 6.c, 7. b</i>	
ACTIVITY 2.4. Deduce the meaning from context Time: 2min.	1. In pairs, students match the words to their definition. 2. Elicit feedback from individual students as a whole class discussion. ANSWERS: <i>1.d, 2.e, 3.a, 4.b, 5.c, 6.f</i>	
ACTIVITY 2.5. a. Time: 1min.	1. Individually, students identify the tense. 2. Elicit feedback from individual students as a whole class discussion. ANSWER: Present Simple ('use', 'uses' etc.)- present habits	
ACTIVITY 2.5. b. Time: 1min.	1. Individually, students identify the modal verb. 2. Elicit feedback from individual students as a whole class discussion.	

	<p>ANSWER:</p> <p>‘should’; the imperative</p>
<p>ACTIVITY 3.1.</p> <p>LISTENING</p> <p>Listening for specific information</p> <p>Time: 5min.</p>	<p>1. First, students read the questions, then, listen to the recording and answer the questions.</p> <p>2. Play the recording twice.</p> <p>3. Elicit feedback from individual students as a whole class discussion.</p> <p>ANSWERS:</p> <p><i>1.b, 2.c, 3.c, 4.b, 5.a</i></p>
<p>ACTIVITY 3.2.</p> <p>AFTER- LISTENING</p> <p>Deduce the meaning from context</p> <p>Time: 2min.</p>	<p>1. In pairs, students do the matching.</p> <p>2. Elicit feedback from individual students as a whole class discussion.</p> <p>ANSWERS:</p> <p><i>1.f, 2.d, 3.a, 4.c, 5.b, 6.e</i></p>
<p>ACTIVITY 4. WRITING.</p> <p>Project work.</p> <p>Time: 23min. (15min to create the poster +9 min. to present it)</p>	<p>1. In pairs/ groups, create a poster entitled, ‘<i>How to save rivers</i>’.</p> <p>2. Students present it to their colleagues.</p>

ÎNVĂȚAREA ACTIVĂ

**Prof. înv. primar David Mariana- Rodica
Colegiul Național „Mihai Eminescu” Petroșani, HD**

Învățarea nu este un fenomen exclusiv uman, la nivelul oamenilor ea suportă o modelare socio-culturală, devenind o trăsătură definitorie pentru ființele umane. Cei patru piloni ai educației: a învăța să cunoști, a învăța să faci, a învăța să fii, a învăța să conviețuiești conturează ideea că învățarea este un proces evolutiv, de esență formativ-informativă, care costă în recepționarea, stocarea și valorificarea continuă și perfecționată sub influența acțiunilor variabile ale mediului ambiant.

Trebuie să-i învățăm pe copii să învețe, să-i abilităm cu diverse tehnici de învățare eficientă, pregătindu-i astfel pentru autoînvățare și educație permanentă. În acest sens, profesorul trebuie să organizeze experimentarea consecințelor, cu condiția ca acestea să nu constituie un pericol pentru subiect; să organizeze confruntarea materialelor; să organizeze interacțiunea dintre elemente; să organizeze întâlnirea cu neprevăzutul. Educatorii trebuie să fie preocupați de găsirea unor metode și procedee variate adaptate situațiilor de instruire în care elevii vor fi puși. Pe baza competențelor sale profesionale mereu actualizate, educatorul trebuie să încerce noi metode de predare, făcând loc imaginației și creativității didactice, cu efecte pozitive nu numai asupra elevilor, ci și asupra dascălului. Învățarea asistată de calculator și multimedia, îmbinarea activității frontale cu cea individuală și pe grupe, realizarea diferențierii și personalizării activității de instruire reprezintă tendințe de modernizare a strategiilor didactice.

În învățare nu poți să fii spectator. Suntem obișnuiți să credem că învățarea înseamnă să consumăm informație. Creierul nostru nu învață prin consum de informație, ci prin creație. Pentru a învăța trebuie să fii activ și să aplici lucrurile pe care le înveți pentru a reține pe termen îndelungat. Pentru aceasta trebuie să fii activ, să iei notițe folosind propriile cuvinte, să pui întrebări încercând să le găsești răspunsul, să aplici noile cunoștințe în practică.

”Organizatorul grafic”, ca metodă de învățare activă, facilitează esențializarea unui material informativ care urmează să fie exprimat sau scris, schematizând ideea/ideile. Această

metodă ajută elevii să poată face o corelare între ceea ce știu și ceea ce urmează să învețe sau la ceea ce vor trebui să răspundă. Reprezentarea vizuală a unor noțiuni, fenomene, concepte, îi ajută pe elevi să recurgă la informația anterioară deținută, să analizeze, să sintetizeze, să evalueze și să decidă ce va lua în considerare în continuare și ce va omite pentru soluționarea problemei.

Exemplu, la ora de MEM, la clasa a doua, am pornit de la vizionarea unui filmuleț, în care au fost descrise păsări și animale sălbatice, din țară și din diverse zone ale lumii. Elevii, grupați câte 3-4 în echipă, au rezolvat sarcini diferite:

- 1) Dă exemple de animale sălbatice din țara noastră/din alte țări; 2) Enumeră părțile componente pentru vultur/vulpe; 3) Numește animale sălbatice din țara noastră, după zonele în care trăiesc: deal, câmpie, munte; 4) Dă exemple de povești în care personajele sunt animale sălbatice; 5) Numește locuința următoarelor vietăți: urs, furnică, vulpe, cârțița, arici, crap, rechin.

După ce aceste sarcini de lucru au fost rezolvate și prezentate de reprezentanții echipelor, am realizat împreună cu ei ORGANIZATORUL GRAFIC, în care am încadrat animale ierbivore, carnivore, omnivore, apoi oprindu-ne la asemănări și deosebiri între acestea.

Folosirea acestei metode de predare a avut un impact major asupra elevilor mei, am reușit să descopăr cu ușurință punctele tari și slabe ale elevilor pentru a le oferi sprijin.

Aceeași metodă de lucru, ORGANIZATORUL GRAFIC, am folosit-o cu succes și în cadrul orelor de dezvoltare personală, la clasa a II-a, pornind de la asemănări și deosebiri între sine și ceilalți după criteriul gen. Am pornit dezbaterile de la o povestioară hazlie, în care, personajele fiind băieți și fete participă la o întrecere sportivă. În realizarea organizatorului grafic am luat în calcul preocupările, preferințele, atribuțiile la școală, dar și în familie, drepturile și obligațiile, precum și asemănările și deosebirile între sine și ceilalți.

Aceste modalități de organizare a activității instructiv-educative au la bază ideea conform căreia este de dorit ca elevilor să li se ofere un grad ridicat de autonomie în învățare și în realizarea sarcinilor școlare, ceea ce le sporește motivația intrinsecă. Totuși, libertatea acordată elevilor în îndeplinirea sarcinilor de lucru nu exclude implicarea dascălului în organizarea și desfășurarea activității. Am plecat de la ideea că este bine ca elevii să-și împărtășească ideile și mândria de a fi realizat ceva împreună.

Învățarea bazată pe proiect este o abordare instrucțională comprehensivă care angajează elevii într-o investigație proprie, bazată pe cooperare, în care copiii sunt stăpânii

propriei munci, unde li se dă libertatea de a alege dintr-o serie de posibilități stabilite de cadrul didactic împreună cu elevii. Este o strategie care recunoaște că învățarea semnificativă declanșează dorința inerentă a elevilor de a învăța, de a munci la ceva important și de a fi luați în serios, învățare care solicită elevilor să apeleze la acele surse de informații și discipline care îi ajută să rezolve probleme, experiențe prin care elevii învață să administreze și să aloce resurse precum timpul și materialele.

Cercetările au arătat că ÎNVĂȚAREA BAZATĂ PE PROIECT este eficientă în creșterea motivației elevilor și în stimularea operațiilor superioare ale gândirii, precum și în sprijinirea elevilor pentru a înțelege mai profund ceea ce învață și a dobândi cunoștințe cu un conținut valoros. În proiecte, cadrele didactice cer elevilor să cerceteze, să gândească, să proiecteze, să rezolve probleme, să colaboreze, să prezinte, să utilizeze abilități complexe, să prelucreze informația și să reflecteze.

Un exemplu în acest sens, este un proiect derulat pe parcursul a două săptămâni, în care, elevii au format echipă de câte doi. Unul a îndeplinit rolul reporterului, iar celălalt al cameramanului. Elevii au avut ca sarcină a proiectului să realizeze un interviu cu fiecare dintre părinții lor despre profesia lor, despre pasiunile lor. După două săptămâni, aceste rezultate au fost prezentate în clasă. Totodată au participat și o parte dintre părinții intervievați ca persoane-resurse. În urma acestui proiect, elevii au înțeles că: opinia fiecăruia este importantă, orice inițiativă poate fi exprimată și este încurajată, toți sunt responsabili de reușita proiectului în egală măsură, toți sunt parteneri în realizarea proiectului, ceea ce au realizat este produsul muncii lor și le aparține întru totul.

Un alt proiect propus elevilor din clasa a II-a a avut ca temă SĂ NE PĂSTRĂM SĂNĂTOȘI, având subteme ce au fost abordate de elevii împărțiți pe grupe. O grupă a trebuit să culeagă informații din materiale de specialitate despre alimentația bogată în vitamine și minerale, culminând cu adaptarea piramidei alimentare la fiecare masă din zi, în cazul unui copil; o altă grupă a realizat o expoziție a obiectelor necesare păstrării sănătății; o altă grupă a pregătit tehnici de prim ajutor în cazul în care sănătatea ne este pusă în pericol, iar o altă grupă a realizat afiș și fluturași cu norme de igienă în vederea păstrării sănătății. Activitatea a fost finalizată cu prezentarea produselor realizate de fiecare grupă, dar și cu participarea din parte părinților a unui medic stomatolog și medic de familie, care le-a împărtășit din experiența lor.

Pentru fiecare elev, în parte, proiectul a reprezentat o experiență nouă în urma căreia a învățat ceva, a fost important produsul, pentru a avea confirmarea efortului depus, și totodată, mărturia muncii depuse.

Participarea elevilor la aceste proiecte s-a realizat în paralel cu activitățile obișnuite, s-a bazat pe cooperare, a avut conținut transdisciplinar, copiii au fost parteneri în luarea deciziilor, iar părinții și întreaga familie au reprezentat o resursă umană centrală.

În contextul diversității și varietății informațiilor care parvin în prezent prin numeroase canale, gândirea critică este utilă pentru filtrarea lor în funcție de diferite criterii, unul din cele mai semnificative fiind relevanța acestor informații pentru persoana respectivă. Din aceste considerente se poate spune cu suficient temei că promovarea gândirii critice reprezintă una dintre direcțiile importante ale vremurilor actuale, întrucât reprezintă una din modalitățile privilegiate de pregătire a tinerilor pentru integrarea cu succes într-o societate caracterizată prin pluralitatea de idei și opinii, care se cer a fi susținute cu argumente pertinente și comunicate într-o manieră democratică, cu respectarea deplină a acestei diversități și a promotorilor acestor opinii.

Gândirea critică solicită un efort continuu de perfecționare și se cere a fi aplicată permanent și cu consecvență. Dar pentru aceasta este nevoie ca o astfel de abilitate să fie formată și dezvoltată, iar rolul principal în această privință îi revine școlii, care oferă totodată un cadru în care această deprindere ar putea fi exersată, întrucât, pentru a fi învățată este de dorit a fi practică în mod efectiv.

De aceea, în pregătirea lecțiilor, am în vedere crearea unor situații stimulative de învățare, acceptare diversității de opinii și idei, utilizarea unor metode interactive de predare-învățare, stârnirea interesului elevilor pentru lucruri necunoscute, încurajarea elevilor în direcția formulării unor întrebări, organizarea unor activități ludice.

BIBLIOGRAFIE

- E. Joița, Eficiența instruirii- Idei pedagogice contemporane, 1998, EDP, București
Învățarea activă-ghid, 2001, MEC, Consiliul Național pentru pregătirea profesorilor
<http://www.asociatia-profesorilor.ro/invatarea-activa.html>
C. L. Oprea – Strategii didactice interactive, ed. a III-a, EDP, București, 2008

RELAȚIA ȘCOALĂ- FAMILIE

Prof. înv. primar Jurj Cristina Eva

Colegiul Național „Mihai Eminescu” Petroșani, HD

”Educația nu e doar despre a merge la școală și a lua note. Este despre a-i lărgi cunoașterea și de a afla adevăruri despre viață”. Shakuntala Dev

Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă.

Fără sprijinul activ al părinților, școala nu poate realiza obiectivele educaționale stabilite, oricât de competenți ar fi educatorii. Părinții trebuie să cunoască, să devină conștienți de influența pe care o exercită prezența lor în viața copilului, să fie convinși că educația dată copilului, pentru societatea actuală este diferită de cele precedente, că societatea actuală va fi diferită de cea actuală, iar copilul trebuie pregătit corespunzător.

Aspirațiile, rezultatele și sprijinul social și familial constituie trei aspecte ale unei interacțiuni dinamice între copilul individual și cercul său imediat.

Implicarea părinților joacă un rol semnificativ în cadrul intervenției școlare.

Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși.

Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ. Legătura copilului cu familia este extrem de puternică și de neînlocuit.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte despre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral estetic. Ca prim factor educativ, familia

oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectelor casnice), familia este cea care ar trebuie să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să asigure copilului cele necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul la învățătură. Acest ajutor trebuie însă limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să se efectueze tema copilului. Cu timpul părinții se vor limita la controlarea temei de acasă și a carnetului de note. Deci, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să ajungă să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de unele lucruri încredințate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii „a avea cei șapte ani de-acasă”. Un elev fără „cei șapte ani de-acasă” va crea mereu probleme chiar și ca viitor adult. Aici trebuie reamintit că, în general, elevii nu primesc în cadrul școlii nici un exemplu sau sfat negativ, toate acestea influențându-l în afara școlii. Din cele 24 de ore ale unei zile, elevul este la școală cinci – șase ore, de restul timpului fiind responsabilă familia elevului. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. A fi părinte este ceva înăscut, acest sentiment aflându-se în noi în stare latentă. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt depășiți de situație.

Una dintre cele mai importante preocupări ale familiei și un punct comun pe care îl are aceasta cu școala este orientarea școlară și profesională. Cei mai mulți părinți sunt bine intenționați în alegerea unei școli sau unei profesii pentru fiul sau fiica lor. Dar, de multe ori, buna intenție și buna credință sunt tocmai sursele greșelilor lor deoarece acestea nu țin loc de competență și de pricepere. Greșelile părinților decurg uneori și din prea marea dragoste pe care o poartă copiilor.

De aceea între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin vizite reciproce, ședințe și lectorate cu părinții.

Un parteneriat familie-școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru.

Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute.

Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale. Procesul de educație din cadrul școlii este îndrumat și condus de persoane pregătite în mod special pentru acest lucru.

Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om.

Școala a rămas punctul de pornire al orientării școlare și profesionale prin acțiuni de informare asupra posibilităților de continuare a studiilor, de detectare a intereselor profesionale și a aptitudinilor, de discutare a criteriilor după care elevii își decid viitorul și ponderii de implicare a părinților în alegerea școlii și a profesiei pe care copiii lor o vor urma, dacă profesia aleasă este cea dorită de copil și dacă aceasta din urmă are disponibilități intelectuale.

În viață nimic nu este garantat sută la sută. În cele din urmă, fiecare copil va trebui să aleagă singur calea pe care vrea să meargă. Șansele de a influența un copil în mod pozitiv pot fi semnificativ crescute dacă, prin aceste dezbateri, lectorate, activități de consiliere părinții ar dedica câteva ore în plus pentru a afla lucruri noi despre dezvoltarea și comportamentul tipic al copilului.

Până la cuprinderea într-o unitate de învățământ, rolul primordial în educație îl are familia. Odată cu înscrierea într-o unitate de învățământ ponderea se schimbă, rolul mai mare îl are școala, dar nici acțiunea educativă a familiei nu este de neglijat. Între acțiunile educative ale celor doi factori există mai degrabă un raport de complementaritate decât de rivalitate, acțiunea fiecăruia venind să o completeze pe a celuilalt.

Parteneriatele dintre școală și familii pot:

- a. ajuta profesorii în munca lor;
- b. perfecționa abilitățile școlare ale elevilor;
- c. îmbunătăți programele de studiu și climatul școlar;
- d. îmbunătăți abilitățile educaționale ale părinților;
- e. dezvolta abilitățile de lideri ale părinților;
- f. conecta familiile cu membrii școlii;

În ceea ce privește relația școală-familie se impun deschideri oferite părinților privind aspectele școlare, psihopedagogice, pe lângă aspectele medicale, juridice etc.

În general, toată lumea apreciază efectele benefice ale unei participări foarte active a părinților la activitățile școlare. Numeroase cercetări la nivel de învățământ primar și chiar secundar au pus în evidență aspectul determinant al calității interacțiunii dintre familie și școală asupra educației copiilor.

Această recunoaștere a importanței părinților în favorizarea succesului școlar al tinerilor a determinat autoritățile educative să susțină necesitatea întăririi legăturilor dintre părinți și școală. Dealtfel, în contextul actual, aceste legături par a fi mai necesare ca niciodată. Într-adevăr, misiunea socială a școlii depășește tot mai mult simpla atingere a obiectivelor pedagogice ale curriculum-ului școlar având în vedere și faptul că mulți părinți sunt prea preocupați de problemele familiale, profesionale sau sociale pentru a putea urmări evoluția copiilor lor sau coerența dintre educația pe care copilul o primește în familie și cea școlară.

Atât părinții cât și cadrele didactice beneficiază de avantajele unei astfel de colaborări. Binefacerile sunt numeroase, începând cu o mai bună cunoaștere reciprocă și depășirea stereotipurilor, și continuând cu identificarea unor interese comune în beneficiul copiilor. În sfârșit, colaborarea este benefică și pentru școală, părinții aducând deseori resurse suplimentare ce pot susține rolul educativ al școlii dar oferă și un cadru pentru o continuă reevaluare.

Educația, sub toate formele ei, e chemată să găsească soluții prin care copilul să se adapteze rapid și eficient la societatea în care trăiește. Oricât s-ar strădui, școala nu poate înlocui restul instituțiilor care au misiunea de formare a cetățenilor conștienți, cu o conduită civilizată. Educația școlară în școală nu are sorti de izbândă fără o colaborare strânsă cu alți factori activi implicați în procesul instructiv-educativ. Între aceștia, familia, considerată dintotdeauna celula de bază a societății și "un soi de personalitate colectivă" de a cărei armonie generală depinde dezvoltarea personalității copilului, are un

rol foarte important în ajutorul pe care trebuie să îl dea școlii. Oricine lucrează în învățământ observă cum familia nu mai poate realiza astfel de temelie șubredă, școala nu poate construi certitudini. Formarea ca cetățean se află sub influența societății și în special a familiei.

Colaborarea cu familia trebuie să se concretizeze într-un program comun de activități ale școlii cu aceasta (lectorate cu părinții, ședințe, consultații, serbări școlare). Părinții trebuie să vadă în noi un prieten, un colaborator, un om adevărat care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o afișăm. Așadar e o sarcină a școlii să identifice situațiile problemă din familiile copiilor, să dirijeze pe cât este posibil strategiile educative în favoarea elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școala-familie este determinantă în educarea copiilor. Educația în familie devine astfel un proces de pregătire pentru viață, prin întâmpinarea și rezolvarea problemelor de viață.

În concluzie, trebuie spus că cei doi factori educativi, familia și școala, trebuie să aibă același scop – formarea personalității umane integrale și armonioase.

BIBLIOGRAFIE :

1. Cerghit, I.; Radu, I.T.; Popescu, E.; Vlăsceanu, L., „Didactica”, manual pentru clasa a X-a, școli normale, E.D.P., R.A., 1997;
2. Kant, Im., Tratat de pedagogie. Iași, Editura Agora, 1992.
3. Nica, I, Țopa, L., Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1974;
4. Nicola, I., „Pedagogie”, E.D.P., R.A., București, 1992;
5. *** - „Tribuna învățământului”, 2000.
6. Revista Învățământului preșcolar, 3-4/ 2005.

1 DECEMBRIE...**Prof. Cerna Delia****Colegiul Național „Mihai Eminescu” Petroșani, HD**

Unirea din 1 decembrie 1918 reprezintă evenimentul principal al istoriei României, după unii, fiind decretată ca cea mai importantă zi pentru români... Ziua de 1 decembrie a devenit după evenimentele din decembrie 1989 Ziua Națională a României, după ce alte date cu rezonanță istorică, mai mult sau mai puțin interpretate corect, au fost declarate ca fiind cele mai importante în istoria românilor și sărbătorite ca atare: 23 august, 10 mai sau 24 ianuarie... După alegerea datei de 23 august din motive cel puțin discutabile... 1 decembrie este ziua națională a României post-revoluționare...

Pentru noi, românii, anul 1918 a fost un an providențial. După participarea dureroasă la Primul Război Mondial, cu scopul declarat de reîntregire, s-au succedat în anul 1918, în baza principiului autodeterminării, evenimentele... În 27 martie 1918 Basarabia – lacrima neamului românesc – revenea la Patria mamă; în 15 noiembrie 1918 era rândul Bucovinei, pentru că, la 1 decembrie 1918, la Alba Iulia să se realizeze unul din visele seculare ale națiunii române, desăvârșirea statului național unitar român, prin unirea Transilvaniei, Banatului, Crișanei și Maramureșului cu România. Alba Iulia, mândrul oraș transilvănean, mai fusese martora unor evenimente de seamă ale istoriei și culturii române. Aici, inițiasse Mihai Viteazul la 21 oct. 1599 prima unire politică a celor trei țări românești, desăvârșită în 1600, pentru a crea un front antiotoman puternic; tot aici a apărut la 20 ian. 1648 Noul Testament de la Bălgrad al mitropolitului Simion Ștefan. La Alba Iulia au suferit martiriul la 28 febr. 1785 Horia și Cloșca, și tot aici vor fi încoronați la 15 oct. 1922 regele Ferdinand și regina Maria, ca primii suverani ai României.

Iată care era situația politică în acea vreme: în toamna anului 1918, Monarhia austro-ungară se destramă ca stat, datorită crizei celor patru ani de război, înrăutățirii situației economice și mai ales, a ridicării națiunii din dubla monarhie, între care și românii din

Transilvania. Între oct.- nov. 1918 au luat ființă în Transilvania și Banat Consiliile Naționale Românești, iar la 30 oct.1918 s-a constituit la Arad Consiliul Național Român, ca unic for care reprezenta voința poporului român. Sub conducerea lui, s-a intensificat lupta pentru unirea cu țara. Slujitorii Bisericii Românești – episcopi, vicari, consilieri, profesori de teologie și preoți de parohie s-au aflat în primele rânduri ale luptătorilor pentru unitate. De exemplu: la Sibiu s-au remarcat profesorii teologi Nicolae Bălan (viitor mitropolit) și Silviu Dragomir; la Caransebeș episcopul Miron Cristea, protopopul Andrei Ghidiu, teologul Petre Barbu sau secretarul eparhial Cornel Corneanu; la Oradea vicarul Roman Ciorogariu și secretarul Aurelian Magieru; la Lugoj protopopul Gh.Popovici. Pentru unitate națională militau și periodicele vremii: „Telegraful român” (Sibiu), „Biserica și școala” (Arad), „Foaia diacezană”(Caransebeș). Ierarhii români din Transilvania (ortodocși și greco-catolici) - ortodocșii Ioan Papp al Aradului, Miron Cristea al Caransebeșului și greco – catolicii Iuliu Hossu al Gherlei, Demetrie Radu al Oradiei și Valeriu Frențiu al Lugojului au semnat o „Declarație de adeziune” la Consiliul Național Român, prin care-l recunoșteau „ca singurul conducător politic al națiunii române”. Acest act a avut un ecou pozitiv în rândul clerului și credincioșilor celor două Biserici surori.

La 14 nov. 1918 profesorul Nicolae Bălan și căpitanul Victor Precup erau trimiși la Iași pentru a discuta cu conducătorii de atunci ai țării situația din Transilvania. La 15 nov. 1918 la propunerea profesorului Bălan, Consiliul Național Român hotăra convocarea Marii Adunări Naționale de la Alba Iulia: „ Istoria ne cheamă la fapte. Mersul irezistibil al civilizațiunii a scos națiunea română din întunericul robiei la cunoașterea de sine. Ne-am trezit din somnul de moarte și vrem să trăim liberi și independenți. În numele dreptății eterne și al principiului liberei dispozițiuni a națiunilor, principiu consacrat acum prin evoluțiunea istoriei, națiunea română din Ungaria și Transilvania vrea să-și hotărască însăși soarta sa de acum înainte. Toate neamurile din preajma noastră și-au determinat viitorul prin rezoluțiuni, în conformitate cu sufletul lor național. E rândul nostru acum. Națiunea română din Ungaria și Transilvania are să-și spună cuvântul său hotărâtor asupra sorții sale și acest cuvânt va fi respectat de lumea întreagă, el este așteptat, pentru ca la gurile Dunării și pe drumul larg unde comunică punctul vieții economice între Apus și Răsărit să se poată înfăptui ordinea și neamurilor primejduitoare să li se procure tihna trebuitoare la munca binecuvântată spre desăvârșirea umană. În scopul acesta convocăm: **ADUNAREA NAȚIONALĂ** a națiunii române din Ungaria și Transilvania, la Alba Iulia, cetate istorică a neamului nostru, pe ziua de Duminică 18 nov./ 1 dec. a. c. la orele 10 a. m. Fii

tare neam românesc, în credința ta, căci iată se apropie ceasul mântuirii tale. Amin și Doamne – ajută ! Arad, 7 / 20 nov. 1918 Marele Sfat al Națiunii române din Ungaria și Transilvania Dr. Gh. Crișan – secretar Dr. Șt.C. Pop – prezident”

Duminică, 1 decembrie 1918 a avut loc la Alba Iulia Adunarea Națională care a decis Unirea cu România. Erau prezenți 1228 deputați și delegați oficiali, alături de o sută de mii de români veniți din toate părțile unde se vorbea românește, de la Maramureș la Dunărea Bănățeană, din Țara Bârsei până-n cea a Crișurilor. Între cei prezenți se aflau – din partea Bisericii – cei cinci episcopi, patru vicari, zece delegați ai consistoriilor ortodoxe și ai capitlurilor greco – catolice, 129 protopopi, câte un reprezentant al fiecărui Institut Teologic și câte doi ai studenților teologi, alături de numeroși preoți și învățători ai școlilor confesionale. S – a început prin slujbe urmate de Te Deum în Biserică, după care delegații s-au reunit în sala Cercului Militar sub președinția lui Cicio Pop. În biroul adunării au fost aleși trei președinți : George Pop de Băsești, episcopul ortodox Ioan Papp și episcopul greco – catolic Demetrie Radu. Raportul principal a fost prezentat de Vasile Goldiș (ortodox) care a citit și proiectul rezoluției, devenit Hotărâre de unire a Transilvaniei cu România : „ Adunarea Națională a tuturor românilor din Transilvania, Banat și țara Ungurească, adunați prin reprezentanții lor îndreptățiți la Alba Iulia în ziua de 1 dec. 1918, decretează Unirea acestor români și a teritoriilor locuite de dânșii cu România”. Goldiș și-a încheiat raportul cu cuvintele : „ legătura sfântă a celor 14 milioane de români ne îndreptățește azi să zicem Trăiască România Mare !” Ultimul orator a fost Iuliu Maniu (greco - catolic), care a vorbit în numele Partidului Național Român : „... Unirea tuturor românilor într-un singur Regat și într-un nedespărțit stat este nu numai un ideal sfânt, ci și un drept inalienabil al nostru în baza ființei noastre naționale și unitare.... Noi, românii din Transilvania și Ungaria suntem în drept și avem datoria să pretindem această Unire pentru că aici a fost leagănul românismului”. Episcopul Miron Cristea al Caransebeșului a spus : „ Nu ne putem gândi astăzi la altceva decât la aceea ce au hotărât și au făcut frații din Basarabia și Bucovina, adică la unirea cu scumpa noastră România, alipindu-i întreg pământul strămoșesc.”

La 2 dec.1918 Marele Sfat Național a ales Consiliul dirigent, iar la 14 dec. o delegație alcătuită din Vasile Goldiș, Al. Vaida Voievod și episcopii Cristea și Hossu au prezentat la București, Regelui Ferdinand actul Unirii Transilvaniei cu România. Atestarea hotărârii istorice de la 1 dec. 1918 a fost făcută prin decretul regal din 29 ian. 1919. La începutul anului 1919 în

Banat s-a constituit „Liga Bănăţeană” condusă de diaconul ortodox Avram Imbroane, cu scopul de a informa opinia publică despre drepturile românilor din acest teritoriu.

În prezent principalul grup etnic în România îl formează românii. Ei reprezintă, conform recensământului din 2002, 89,5% din numărul total al populaţiei. După români, următoarea comunitate etnică importantă este cea a maghiarilor, care reprezintă 6,6% din populaţie, respectiv un număr de aproximativ 1 400 000 de cetăţeni. După datele oficiale, în România trăiesc 535 250 de romi. Alte comunităţi importante sunt cele ale germanilor, ucrainenilor, lipovenilor, turcilor, tatarilor, sârbilor, slovacilor, bulgarilor, croaţilor, grecilor, rutenilor, evreilor, cehilor, polonezilor, italienilor şi armenilor. Din cei 745 421 de germani câţi erau în România în 1930, în prezent au mai rămas aproximativ 60 000. De asemenea, în 1924, în Regatul României erau 796 056 de evrei, însă la recensământul din 2002 au fost număraţi 6 179.

Opoziţia anticomunistă din România a pledat în 1990 pentru adoptarea zilei de 22 decembrie drept sărbătoare naţională, fapt consemnat în stenogramele dezbaterilor parlamentare, dar, pe fondul confruntărilor interetnice de la Târgu Mureş din martie 1990 şi a mineriadei din 1990, Parlamentul României a adoptat legea nr. 10 din 1990, prin care este abrogată hotărârea prin care ziua de 23 august era declarată sărbătoare naţională şi a proclamat în locul ei ziua de 1 decembrie drept sărbătoare naţională. Legea 10 din 1990 nu precizează semnificaţia sau motivul alegerii zilei de 1 decembrie drept zi naţională a României.

Legea adoptată în 1990 de parlamentul dominat de FSN şi promulgată de Ion Iliescu a avut în vedere pe de o parte combaterea simpatiilor legate de tradiţia monarhică a României, cu sărbătoarea naţională istorică pe 10 mai, dar şi contracararea solicitării opoziţiei anticomuniste, de adoptare a zilei de 22 decembrie drept sărbătoare naţională.

Alegerea zilei de 1 decembrie, deşi neexplicit, a făcut trimitere la unirea Transilvaniei, Banatului, Crişanei şi Maramureşului cu România în 1918, respectiv la Proclamaţia de la Alba Iulia, care a avut loc la 1 decembrie 1918. Alegerea acestei zile ca sărbătoare naţională a României a fost văzută drept un afront adus minorităţii maghiare din România, pentru care ziua de 1 decembrie a însemnat o pierdere politică.

Dupa mai bine de trei decenii, sarbatorim cu fast ziua noastra, a romanilor, ne bucuram de parade, mancaruri specifice romanesti si copilasi de varste fragede care stiu ca pe 1 decembrie este ziua Romaniei...ne bucuram si de bogatiile unui teritoriu care cuprinde mandra Transilvanie

unita cu Romania in 1918...dar asa cum epoca contemporana in istoria Romaniei incepe cu 1 decembrie 1918 si continua pana in prezent (fara schimbari majore?...fara transformari in sectoarele principale?...), tot asa aceasta data este considerata ca fiind cea mai importanta pentru noi...romanii...fara dubii referitoare la semnificatia acestei zile, poate ca momentul alegerii lasa prea mult loc de interpretari... doar istoria, deci timpul ne va arata daca a fost alegerea corectă!

BIBLIOGRAFIE:

*Nicolae Iorga – “Istoria romanilor și a civilizației lor” , Editura Fundației “Ferdinand I-iu”, București, 1929

*Ștefan Pascu – ”Marea adunare națională de la Alba Iulia”, Editura “George Barițiu”, Cluj-Napoca 1997

*Constantin Giurescu – “Transilvania în istoria poporului român”, Editura “Științifică”, București, 1967

NUMERELE ȘI LEGILE HAZARDULUI

Prof. Lăutaru Alexandru

Colegiul Național „Mihai Eminescu” Petroșani, HD

Numerele sunt prezente in viata noastra zi de zi, fie ca invatam, muncim sau pur si simplu mergem pe strada. Istoria lor este inasa mult mai indepartata decat ne-am putea imagina. Numaratul, util inca de la inceputul vietii pe pamant, le-a dat mare bataie de cap stramosilor nostri indepartati. Numerele mici sunt usor de apreciat si memorat. Un mod primitiv de numarare este folosirea pietricelelor, cate una pentru fiecare obiect. Dificultatile apareau inasa in cazul numerelor mai mari. Unele societati numarau pe degetele mainilor, dar nu puteau sa treaca de zece, solutia ramanand memorarea numarului de zeci numarate. Dar au existat abateri si de la acest sistem.

De exemplu, cu 4.000 de ani in urma, babilonienii isi bazau numaratoarea pe zeci, pana la numarul 60. Un rezultat al acestui fapt este ca in prezent avem un sistem temporal cu 60 de secunde intr-un minut si 60 de minute intr-o ora. Odata cu dezvoltarea limbilor, oamenii au putut sa foloseasca cuvintele pentru a reprezenta numere. Un alt mod a fost folosirea picturilor, dar este mult mai rapid sa se foloseasca un fel de simboluri pentru a reprezenta numerele. Egiptenii foloseau o serie de linii simple pentru numerele pana la noua si apoi un simbol special pentru zece. Babilonienii aveau un sistem similar, pe cand romanii au introdus un sistem nou cand numaratoarea ajungea la cinci. Altii aveau un sistem separat pentru fiecare numar pana la noua, ca si in sistemul arabic pe care il folosim astazi, iar grecii aveau si ei un simbol special pentru zece.

Utilizarea neincetata a numerelor a dus la necesitatea aparitiei unor metode mai performante de a numara si a calcula. Astfel, dupa indelungata folosire diferitelor mijloace, cum ar fi abacul, a aparut si o forma apropiata a ceea ce azi numim calculator.

Termenul de calculator se refera la un dispozitiv cu roti dintate rotative. Primul calculator de acest fel a fost inventat in anul 1642, in Franta, de catre Blaise Pascal. Curand s-au introdus motoarele electrice pentru a grabi actiunea calculatoarelor macanice si s-au incorporat

imprimatoare incastrate in unele masini pentru a asigura inregistrarea permanenta a calculelor. Cu multi ani mai tarziu de la aparitia primelor calculatoare electronice, aceasta tehnologie de baza, dar in forma miniaturizata, ne-a oferit inca un dispozitiv pentru lucrul cu numerele-calculatorul de buzunar.

In afara insa de utilizarea comuna a numerelor, acestea ne influenteaza viata prin generarea legilor hazardului. S-ar putea ca maine sa castigam un premiu, dar la fel de bine s-ar putea sa suferim un accident. Nu se stie niciodata ce ne asteapta, insa daca avem la dispozitie toate datele necesare, atunci putem evalua sansele de aparitie a unui eveniment.

Uneori vorbim despre sansa in loc de probabilitate, adica de cate ori este mai probabil sa ca un eveniment sa nu aiba loc, decat sa se intample. De exemplu, daca dam cu banul, o posibilitate este ca rezultatul sa fie cap, cealalta este sa fie pajura, sansele fiind de unu la unu. Daca insa aruncam cu doua monede simultan, rezultatul poate sa fie doua capete, doua pajure sau un cap si o pajura. S-ar putea crede ca probabilitatea fiecarui rezultat este de o treime. La 100 de incercari se observa insa ca probabilitatea de doua capete este de 25%, probabilitatea de doua pajure este de 25%, in timp ce sansa de a avea cap si pajura este de 50%, deoarece numarul de cazuri posibile este de patru si nu de trei datorita sansei de aparitie a rezultatului cap-pajura, dar si pajura-cap, fapt usor de observat in cazul folosirii a două monede diferite.

Oriunde am privi, găsim dovezi palpabile ale prezenței matematicii în viața noastră. Este misiunea noastră să îi facem pe copii să înțeleagă și îndrăgească acest domeniu și beneficiile matematicii în viețile noastre.

BIBLIOGRAFIE:

*<https://referat.clopotel.ro/>

* <https://revistaprofesorului.ro/importanta-matematicii-in-viata-cotidiana/>

SCURT ISTORIC AL CASINEI NAȚIONALE DIN DEVA

Prof. dr. Szakacs Roxana-Gabriela
Colegiul Național „Mihai Eminescu” Petroșani, HD

În Deva, începând cu anul 1868, un grup de intelectuali români, în frunte cu avocatul Lazăr Petco, au înființat Societatea română de lectură. Deși a avut drept scop cultivarea, informarea, educarea populației orașului Deva, ea nu a avut o existență liniștită, lipsită de neplăceri, de obstrucțiuni și chiar de unele sincope și procese juridice.

Asociația a fost înființată în anul 1842 pentru a veni în întâmpinarea intelectualilor de diferite naționalități ce conviețuiau în Deva și a avut numele de „Dévai Nemzeti Kaszino”, adică numele ce îl are și astăzi „Casina Națională”.

Cu ocazia Adunării Generale în anul 1870 în zilele de 4 și 5 octombrie a avut loc cea mai de seamă acțiune culturală a românilor din Deva înainte de Marea Unire de la 1 Decembrie 1918. Este vorba de Adunarea Generală a intelectualilor români din Ardeal, în cadrul căreia s-a înființat „Societatea pentru Fond de Teatru Român în Transilvania”, cunoscută sub numele de Societatea Teatrului Român.

În anul 1924 un grup de maghiari în frunte cu Károly Gölner și Miklós Mesko au tulburat și obstrucționat activitatea Casinei Naționale din Deva, acționând-o în justiție sub motiv că nu are calitatea de persoană juridică și nu are drept de proprietate asupra imobilului în care funcționa. Procesul s-a judecat nouă ani, între 1924 și 1932, la Tribunalul din Alba-Iulia, la Curtea de Apel din Cluj și la Înalta Curte de Casație și Justiție din București, unde s-a obținut câștig de cauză pentru „Casina Națională din Deva”.

Din anul 1932 până în 1948 „Casina” a revenit la funcționalitatea sa normală, având o activitate bogată și valoroasă, mult apreciată de publicul devenean. Aici e cazul să menționăm faptul că în toată această perioadă, respectând o tradiție mai veche a stilului său de organizare și muncă, și-a asociat Garnizoana militară a orașului, între membrii săi de drept aflându-se toții

ofițerii unității militare, de aceea în această etapă a existenței sale pe frontispiciul sediului său se afla inscripția: „Cercul Civil-Militar” Deva.

Din anul 1948 până în 1993 „Casina Națională” a fost absentă din peisajul cultural și din viața spirituală a orașului Deva, iar sediul său a devenit în întregime un local de consumație, transformat de unul din clienții politici ai regimului într-un complex de birturi, cămătării, bufete, dughene.

În anul 1993 un grup de intelectuali deveni, Victor Șuiaga, Aron Todoroni, Romulus Oană, Dumitru Susan, au inițiat reînființarea „Casinei Naționale” lucru ce s-a realizat în Adunarea Generală din data de 28 iulie 1993, ținută în sala festivă a Liceului Teoretic „Decebal”, din Deva. Prin ședința publică din 7 septembrie 1993 a Judecătoriei Deva Asociația Culturală „Casina Națională din Deva” a obținut calitatea de persoană juridică, și-a confecționat ștampilă proprie și a început demersurile juridice pentru redobândirea localului său propriu. Procesul pentru recâștigarea localului a durat șase ani între anii 1993 și 1998. prin sentința civilă a Judecătoriei Deva Asociația Culturală „Casina Națională” și-a redobândit sediul propriu din Piața Unirii, nr. 9, din Deva.

EXCURSIA ȘCOLARĂ CA EDUCAȚIE TRANSDISCIPLINARĂ

Prof. Raica Luciana

Colegiul Național „Mihai Eminescu” Petroșani, HD

Apărut acum trei decenii aproape simultan în lucrările unor cercetători atât de diferiți precum Jean Piaget, Edgar Morin, Eric Jantsch și mulți alții, termenul de transdisciplinaritate a fost inventat pentru a exprima necesitatea unei traversări între discipline, mai ales în domeniul învățământului, nevoia depășirii pluri- și interdisciplinarității.

Transdisciplinaritatea se referă la ceea ce se află în același timp și între discipline și înăuntrul diverselor discipline și dincolo de orice disciplină. Finalitatea sa este înțelegerea lumii prezente, unul dintre imperativele sale fiind unitatea cunoașterii.

Știm cu toții că, tot ceea ce am văzut cu ochii noștri ne rămâne mult mai mult timp întipărit în minte față de informațiile auzite sau citite. De aceea, excursiile școlare au un rol foarte important în lărgirea orizontului elevilor, în însușirea unor cunoștințe, formarea unor priceperi și deprinderi.

Un alt “câștig” dobândit în urma excursiilor școlare este și faptul că, pe lângă că ajută la dobândirea de noi cunoștințe pe care apoi le vor aprofunda și aplica la diferite discipline studiate în școală, constituie punctul de plecare în alte discipline. Astfel, cunoștințele dobândite în cadrul excursiei, ori aprofundează cunoștințele deja existente ori aduc cunoștințe pe care elevii le vor aprofunda ulterior.

Prin excursie se realizează o educație transdisciplinară deoarece locurile vizitate prezintă întotdeauna interes din mai multe puncte de vedere. Astfel, de exemplu, dacă vom vizita casa memorială a unui scriitor, vom afla lucruri noi nu doar despre acesta și opera sa, ci și despre zona geografică respectivă, istoricul acesteia, evenimente din perioada respectivă, alte

personalități din diferite domenii care provin din aceeași zonă sau care au fost rude sau prieteni cu respectivul scriitor.

Din punctul de vedere al dirigintei, când merg într-o excursie, încerc să profit cât mai mult de pe urma traseului pe care îl parcurgem. Astfel, nu “iertăm” niciun obiectiv care ne iese în cale, indiferent de specificul lui: literar, istoric, geografic, etnografic sau turistic și, dacă este nevoie, ne abatem din drum, hotărâți să nu ratăm nimic.

Este frumos atunci când surprinzi în ochii copiilor o mare bucurie când, la orele de curs, ei își amintesc cele văzute în excursie cu multe amănunte.

IMPLEMENTAREA STĂRII DE BINE A CADRELOR DIDACTICE

Prof. Solomon Melinda

Colegiul Național „Mihai Eminescu” Petroșani, HD

Tot mai multe studii arată relația dintre starea de bine a unui angajat și rezultatele acestuia. Până la urmă niciun angajator nu și-ar dori ca angajații săi să lucreze cu un grad scăzut de motivație sau fără drag.

Ei bine, și profesorii au nevoie de toată atenția atunci când vine vorba de starea lor de bine, stare care se va reflecta asupra copiilor de astăzi - profesioniștii de mâine. Iată, așadar, consistența legăturii între starea de a fi bine și starea de a face bine.

Dacă despre starea de bine a copilului, UNICEF - în 2013 - a publicat un raport care a inclus o analiză a unor date privind starea de bine a celor mici (a inclus 29 de țări, printre care și România), despre starea de bine a profesorului a început să se vorbească, timid, doar în ultimii ani.

Statistici internaționale arată că epuizarea fizică este un fenomen răspândit în rândul cadrelor didactice din întreaga lume. De exemplu, [Indexul Stării de Bine](#) în rândul profesorilor din Marea Britanie arată că 76% dintre cadrele didactice au simptome fizice sau psihice cauzate de muncă și, aproximativ jumătate dintre acestea, iau în considerare schimbarea profesiei din cauza stresului asociat cu aceasta. Cifre asemănătoare apar și în studii din SUA (unde anual își dau demisia în jur de 500 000 de cadre didactice) și alte țări din Europa. Așadar, primul pas este de a recunoaște că profesorii au nevoie de sprijin pentru a-și proteja starea de sănătate fizică și psihică.

Starea de bine a profesorilor este crucială pentru un mediu educațional sănătos și pentru calitatea predării. Există mai mulți factori care pot influența starea de bine a profesorilor, iar cultivarea acesteia necesită atenție și efort. Iată câteva aspecte importante și modalități de îmbunătățire a stării de bine a profesorilor:

1. Respect și recunoaștere:

- **Recunoaștere profesională:** Asigurați-vă că eforturile și realizările profesorilor sunt recunoscute la nivelul școlii sau al comunității.
- **Respect din partea elevilor:** O atmosferă respectuoasă în clasă contribuie semnificativ la starea de bine a profesorilor.

2. Suport organizațional:

- **Resurse adecvate:** Asigurați profesorilor resursele necesare pentru a-și desfășura activitatea eficient.
- **Dezvoltare profesională:** Oferiți oportunități constante de formare și dezvoltare profesională pentru a-i ajuta să rămână motivați și actualizați în domeniul lor.

3. Mediu de lucru sănătos:

- **Atmosferă de lucru pozitivă:** Promovați un climat școlar pozitiv, în care profesorii se simt susținuți și încurajați.
- **Gestionarea stresului:** Oferiți resurse și programe pentru gestionarea stresului și echilibrarea vieții profesionale cu cea personală.

4. Implicarea în procesul de luare a deciziilor:

- **Consultare și participare:** Implicați profesorii în procesele de luare a deciziilor legate de curriculum, strategii de predare, și alte aspecte importante.

5. Comunitatea școlară:

- **Colaborare între colegi:** Promovați colaborarea și schimbul de idei între profesori pentru a crea un mediu de susținere reciprocă.
- **Evenimente sociale:** Organizați evenimente sociale și de networking pentru a consolida relațiile în cadrul comunității școlare.

6. Feedback constructiv:

- **Evaluare echitabilă:** Asigurați-vă că procesele de evaluare și feedback sunt constructive și menite să încurajeze îmbunătățirea continuă.
- **Deschidere la feedback:** Promovați o cultură în care profesorii se simt confortabil să ofere și să primească feedback.

7. Recompense și beneficii:

- **Incentive financiare:** Ofertați recompense sau beneficii pentru rezultate remarcabile sau eforturi deosebite.
- **Beneficii pentru sănătate:** Asigurați beneficii de sănătate și programe de wellness pentru a sprijini sănătatea generală a profesorilor.

8. **Flexibilitate și autonomie:**

- **Flexibilitate în planificare:** Oferiți profesorilor flexibilitate în planificarea și desfășurarea lecțiilor.
- **Autonomie în predare:** Încurajați abordările creative și autonomia în procesul de predare.

Prin luarea în considerare a acestor aspecte și implementarea unor strategii specifice, școlile pot contribui semnificativ la îmbunătățirea stării de bine a profesorilor, creând astfel un mediu educațional mai productiv și susținător.

Starea de bine a profesorilor este esențială pentru mai multe motive, deoarece influențează direct calitatea predării, mediul de învățare al elevilor și funcționarea generală a unei școli. Iată câteva motive pentru care starea de bine a profesorilor este utilă și importantă:

1. **Calitatea predării:**

- Profesorii care se simt bine și motivați tind să predea mai eficient și să creeze un mediu de învățare mai stimulant pentru elevi.
- Starea de bine a profesorilor poate influența abilitatea lor de a se adapta la diverse nevoi ale elevilor și de a implementa strategii de predare inovatoare.

2. **Motivația și angajamentul profesional:**

- Profesorii cu o bună starea de bine sunt mai predispuși să fie motivați și angajați în procesul de învățare.
- Motivația și angajamentul profesorilor pot avea un impact pozitiv asupra performanței academice a elevilor.

3. **Climat școlar pozitiv:**

- Starea de bine a profesorilor contribuie la crearea unei atmosfere pozitive în școală, ceea ce poate avea un impact benefic asupra comportamentului și atitudinii elevilor.
- Un climat școlar pozitiv poate duce la relații mai bune între profesori și elevi, precum și între colegii de muncă.

4. Evaluare și feedback eficiente:

- Profesorii care se simt bine sunt mai receptivi la evaluare și feedback constructiv, ceea ce poate duce la îmbunătățirea continuă a performanțelor lor.
- O cultură a feedbackului pozitiv și constructiv poate contribui la dezvoltarea profesională a cadrelor didactice.

5. Sănătatea mentală a profesorilor:

- Starea de bine a profesorilor este crucială pentru sănătatea lor mentală. Un echilibru sănătos între viața profesională și cea personală poate preveni epuizarea și burnoutul.
- Profesorii care se ocupă de propria lor bunăstare pot avea o contribuție mai durabilă și pozitivă în domeniul educației.

6. Atracția și retenția talențelor:

- Un mediu școlar în care profesorii se simt bine este mai susceptibil să atragă profesori talentați și să îi rețină pe cei existenți.
- Profesorii care se simt apreciați și susținuți sunt mai predispuși să rămână în sistemul educațional pe termen lung.

7. Exemplu pentru elevi:

- Profesorii care emană starea de bine pot servi drept modele pozitive pentru elevi, influențându-i în mod benefic în ceea ce privește atitudinea față de învățare, reziliența și relațiile interpersonale.

În ansamblu, starea de bine a profesorilor are un impact profund asupra calității educației și a experienței de învățare a elevilor. Prin promovarea unui mediu care susține bunăstarea profesorilor, școlile pot contribui la îmbunătățirea performanțelor academice, relațiilor interpersonale și a calității generale a sistemului educațional.

Bibliografie:

1. www.sciencedirect.com
2. www.eprints.qut.edu.au

COLABORAREA FAMILIE – ȘCOALĂ PENTRU ASIGURAREA REUȘITEI ȘCOLARE

**Prof. învă. primar Vulc Mihaela
Colegiul Național „Mihai Eminescu” Petroșani, HD**

Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale. Procesul de educație din cadrul școlii este îndrumat și condus de persoane pregătite în mod special pentru a sigura reușita școlară.

Motto:

“ Eu sunt copilul. Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini, în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume! Din Child’s Appeal

Fără sprijinul activ al părinților, școala nu poate realiza obiectivele educaționale stabilite, oricât de competenți ar fi educatorii.

Părinții trebuie să cunoască, să devină conștienți de influența pe care o exercită prezența lor în viața copilului, să fie convinși că educația dată copilului, pentru societatea actuală este diferită de cele precedente, că societatea actuală va fi diferită de cea actuală, iar copilul trebuie pregătit corespunzător.

Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educația pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate.

Aspirațiile, rezultatele și sprijinul social și familial constituie trei aspecte ale unei interacțiuni dinamice între copilul individual și cercul său imediat.

Implicarea părinților joacă un rol semnificativ în cadrul intervenției școlare.

Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși.

Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ. Legătura copilului cu familia este extrem de puternică și de neînlocuit.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte despre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral estetic, ș.a.. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectelor casnice), familia este cea care ar trebuie să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să asigure copilului cele necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul la învățătură. Acest ajutor trebuie însă limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să se efectueze tema copilului. Cu timpul părinții se vor limita la controlarea temei de acasă și a carnetului de note. Deci, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să ajungă să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de unele lucruri încredințate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii „a avea cei șapte ani de-acasă”. Un elev fără „cei șapte ani de-acasă” va crea mereu probleme chiar și ca viitor adult. Aici trebuie reamintit că, în general, elevii nu primesc în cadrul școlii nici un exemplu sau sfat negativ, toate acestea influențându-l în afara școlii. Din cele 24 de ore ale unei zile, elevul este la școală 5 – 6 ore, de restul timpului fiind responsabilă familia elevului. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. A fi părinte este ceva înăscut, acest sentiment aflându-se în noi în stare latentă. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt depășiți de situație.

Una dintre cele mai importante preocupări ale familiei și un punct comun pe care îl are aceasta cu școala este orientarea școlară și profesională. Cei mai mulți părinți sunt bine intenționați în alegerea unei școli sau unei profesii pentru fiul sau fiica lor. Dar, de multe ori, buna intenție și buna credință sunt tocmai sursele greșelilor lor deoarece acestea nu țin loc de competență și de pricepere. Greșelile părinților decurg uneori și din prea marea dragoste pe care o poartă copiilor. De aceea între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin vizite reciproce, ședințe și lectorate cu părinții.

Un parteneriat familie-școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute.

Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale. Procesul de educație din cadrul școlii este îndrumat și condus de persoane pregătite în mod special pentru acest lucru.

Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om.

Școala a rămas punctul de pornire al orientării școlare și profesionale prin acțiuni de informare asupra posibilităților de continuare a studiilor, de detectare a intereselor profesionale și a aptitudinilor, de discutare a criteriilor după care elevii își decid viitorul și ponderii de implicare a părinților în alegerea școlii și a profesiei pe care copiii lor o vor urma, dacă profesia aleasă este cea dorită de copil și dacă aceasta din urmă are disponibilități intelectuale.

În viață nimic nu este garantat sută la sută. În cele din urmă, fiecare copil va trebui să aleagă singur calea pe care vrea să meargă. Șansele de a influența un copil în mod pozitiv pot fi semnificativ crescute dacă, prin aceste dezbateri, lectorate, activități de consiliere părinții ar dedica câteva ore în plus pentru a afla lucruri noi despre dezvoltarea și comportamentul tipic al copilului.

Până la cuprinderea într-o unitate de învățământ, rolul primordial în educație îl are familia. Odată cu înscrierea într-o unitate de învățământ ponderea se schimbă, rolul mai mare îl are școala, dar nici acțiunea educativă a familiei nu este de neglijat. Între acțiunile educative ale celor doi factori există mai degrabă un raport de complementaritate decât de rivalitate, acțiunea fiecăruia venind să o completeze pe a celuilalt.

Mediul școlar îi oferă copilului un prim mediu socializator de tip organizațional:

- introduce în relațiile copilului cu adultul o anumită distanță socială;
- oferă copilului un cadru social, bazat pe anumite reguli de conviețuire cu ceilalți;
- creează copilului posibilitatea de a se compara cu cei de vârsta lui;
 - îl familiarizează pe copil cu microgrupul social în cadrul căruia învață să devină partener, să joace unele roluri sociale;
 - îl obișnuiește pe copil cu programul orar, cu programul de viață, cu schimbarea mediului de existență;
- stimulează dezvoltarea autonomiei personale și a independenței.

Se constată că unele familii manifestă totală încredere în rolul pe care școala îl are asupra dezvoltării copilului, pe când altele sunt dezinteresate.

Parteneriatele dintre școală și familii pot:

- a. ajuta profesorii în munca lor;
- b. perfecționa abilitățile școlare ale elevilor;
- c. îmbunătăți programele de studiu și climatul școlar;
- d. îmbunătăți abilitățile educaționale ale părinților;
- e. dezvolta abilitățile de lideri ale părinților;
- f. conecta familiile cu membrii școlii;

În ceea ce privește relația școală-familie se impun deschideri oferite părinților privind aspectele școlare, psihopedagogice, pe lângă aspectele medicale, juridice etc.

Un studiu realizat în ceea ce privește necesitatea colaborării școală-familie enumeră patru motive pentru care școala și familia se străduiesc să stabilească legături între ele:

- a. părinții sunt juridic responsabili de educația copiilor lor;
- b. învățământul nu este decât o parte din educația copilului; o bună parte a educației se petrece în afara școlii;

c. cercetările pun în evidență influența atitudinii parentale asupra rezultatelor școlare ale elevilor, în special asupra motivațiilor învățării, precum și faptul că unele comportamente ale părinților pot fi favorizate datorită dialogului cu școala;

d. grupurile sociale implicate în instituția școlară (în special părinții și profesorii) au dreptul să influențeze gestiunea școlară.

În general, toată lumea apreciază efectele benefice ale unei participări foarte active a părinților la activitățile școlare. Numeroase cercetări la nivel de învățământ primar și chiar secundar au pus în evidență aspectul determinant al calității interacțiunii dintre familie și școală asupra educației copiilor.

Această recunoaștere a importanței părinților în favorizarea succesului școlar al tinerilor a determinat autoritățile educative să susțină necesitatea întăririi legăturilor dintre părinți și școală. Dealtfel, în contextul actual, aceste legături par a fi mai necesare ca niciodată. Într-adevăr, misiunea socială a școlii depășește tot mai mult simpla atingere a obiectivelor pedagogice ale curriculum-ului școlar având în vedere și faptul că mulți părinți sunt prea preocupați de problemele familiale, profesionale sau sociale pentru a putea urmări evoluția copiilor lor sau coerența dintre educația pe care copilul o primește în familie și cea școlară.

Atât părinții cât și cadrele didactice beneficiază de avantajele unei astfel de colaborări. Binefacerile sunt numeroase, începând cu o mai bună cunoaștere reciprocă și depășirea stereotipurilor, și continuând cu identificarea unor interese comune în beneficiul copiilor. În sfârșit, colaborarea este benefică și pentru școală, părinții aducând deseori resurse suplimentare ce pot susține rolul educativ al școlii dar oferă și un cadru pentru o continuă reevaluare.

Educația, sub toate formele ei, e chemată să găsească soluții prin care copilul să se adapteze rapid și eficient la societatea în care trăiește. Oricât s-ar strădui, școala nu poate înlocui restul instituțiilor care au misiunea de formare a cetățenilor conștienți, cu o conduită civilizată. Educația școlarilor în școală nu are sorți de izbândă fără o colaborare strânsă cu alți factori activi implicați în procesul instructiv-educativ. Între aceștia, familia, considerată dintotdeauna celula de bază a societății și "un soi de personalitate colectivă" de a cărei armonie generală depinde dezvoltarea personalității copilului, are un rol foarte important în ajutorul pe care trebuie să îl dea școlii. Oricine lucrează în învățământ observă cum familia nu mai poate realiza astfel de temelie șubredă, școala nu poate construi certitudini. Formarea ca cetățean se află sub influența societății și în special a familiei.

Colaborarea cu familia trebuie să se concretizeze într-un program comun de activități ale școlii cu aceasta (lectorate cu părinții, ședințe, consultații, vizite la domiciliul elevului, serbări școlare). Părinții trebuie să vadă în noi un prieten, un colaborator, un om adevărat care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o afișăm. Așadar e o sarcină a școlii să identifice situațiile problemă din familiile copiilor, să dirijeze pe cât este posibil strategiile educative în favoarea elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școala-familie este determinantă în educarea copiilor. Educația în familie devine astfel un proces de pregătire pentru viață, prin întâmpinarea și rezolvarea problemelor de viață.

În concluzie, trebuie spus că cei doi factori educativi, familia și școala, trebuie să aibă același scop – formarea personalității umane integrale și armonioase.

BIBLIOGRAFIE :

1. Cerghit, I.; Radu, I.T.; Popescu, E.; Vlăsceanu, L., „Didactica”, manual pentru clasa a X-a, școli normale, E.D.P., R.A., 1997;
2. Kant, Im., Tratat de pedagogie. Iași, Editura Agora, 1992.
3. Nica, I, Țopa, L., Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1974;
4. Nicola, I., „Pedagogie”, E.D.P., R.A., București, 1992;
5. *** - „Tribuna învățământului”, 2000.
6. Revista Învățământului preșcolar, 3-4/ 2005.

JOCURILE OLIMPICE

Prof. Chivu Simona

Colegiul Național „Mihai Eminescu” Petroșani, HD

„Cel mai important lucru la Jocurile Olimpice nu este să câștigi, ci să participi, așa cum în viață nu contează triumful, ci lupta. Esențial nu e să cucerești, ci să lupți bine.”

Pierre de Coubertin

Jocurile Olimpice reprezintă un eveniment sportiv internațional care se desfășoară o dată la patru ani, începând cu anul 1896, excepție fiind anii când au avut loc războaiele mondiale. În 1896, la Atena, au fost reluate Jocurile Olimpice, la inițiativa francezului Pierre de Coubertin, considerat părintele jocurilor olimpice moderne.

Acestea au început în anul 776 î.Hr. în Olympia, Grecia, și s-au serbat până în anul 393 când au fost desființate de împăratul roman Teodosiu, din prejudecată religioasă

- La prima ediție a competiției antice un simplu bucătar a ieșit învingător într-o întrecere pe o lungime de 600 picioare.
- Această a fost singură probă athletică pe parcursul celor 13 ediții desfășurate până în anul 724 î.Hr.
- Jocurile se desfășurau la fiecare patru ani, vara, în zilele sărbătorilor lui Zeus, în câmpia Olimpia. Se credea că zeii le dau atleților forța fizică și abilitatea necesară pentru a putea participa cu succes la Jocuri, și drept urmare, atleții se închinau la zeități.
- Participau doar bărbații de origine grecească în timp ce femeilor nu le era permisă prezența nici ca spectatoare. De asemenea, doar cetățenii liberi erau admiși, sclavii fiind excluși.
- probele de concurs erau foarte dure și bazate pe forță.
- Aruncarea suliței, alergarea la curse lungi sau scurte, săritura în înălțime sau rezistența pe pistă, cursele de cai și luptele moderne erau cele mai cunoscute probe la acea vreme.
- Un alt sport introdus a fost și boxul.

- Câștigătorii primeau fiecare câte o coroană confecționată din frunze de palmier și apoi de măslin.
- În timpul jocurilor olimpice încetau orice conflicte politice și militare dintre cetățile grecești, instituindu-se așa-zisă „pace olimpică”. Intervalul dintre două ediții se numea „**olimpiadă**”.

Simboluri olimpice

Cel mai cunoscut simbol îl reprezintă **inelele olimpice**.

- Acestea sunt reprezentate de 5 cercuri înlantuite între ele și colorate diferit: roșu, albastru, verde, galben și negru. care apar pe steagul olimpic de culoare albă.
- Ele au fost alese astfel încât fiecare națiune să aibă cel puțin una din ele reprezentată pe steagul național.

Deviza olimpică oficială este „Citius, Altius, Fortius” (Mai repede, mai sus, mai puternic).

Flacăra olimpică joacă un rol important la ceremonia de deschidere a J.O și este aprinsă la Olympia, Grecia.

- Este purtată până în orașul gazdă de atleți; și arde pe tot parcursul olimpiadei.
- Este privită ca un simbol al purității și a aspirației către perfecțiune.
- Torța olimpică a fost introdusă la Olimpiada din 1936 de la Berlin, odata cu ideea unei torțe, care să transporte flacăra olimpică din Grecia până în capitala Germaniei, prin intermediul unei ștafete.
- Prima torță olimpică a călătorit timp de 12 zile și 11 nopți, pe o distanță de 3.187 de kilometri, cu ajutorul a peste 3.300 de persoane, urmând traseul Olympia - Atena - Salonic - Sofia - Belgrad - Budapesta - Viena - Praga - Dresda - Berlin.

Mascota olimpică, un animal sau o figură umană reprezintă moștenirea culturală a țării-gazdă și a fost introdusă la Jocurile din 1968 din Mexico. Fiecare ediție a Jocurilor Olimpice are propria emblemă olimpică, precum și un **poster olimpic**.

Franceza și engleza sunt cele două limbi oficiale ale mișcării olimpice.

Ceremonia de deschidere a Jocurilor Olimpice - O calatorie prin timp

Jocurile olimpice moderne

- Jocurile Olimpice au fost reluate în 1896, la Atena, după aproape 1500 de ani de la primele întreceri olimpice. Ediția de la Atena fost considerată cea dintâi ediție a Jocurilor Olimpice moderne. Au participat 14 țări și 241 de sportivi care s-au întrecut în 43 de probe din 9 sporturi, fiind considerată pentru acea vreme, cea mai mare participare internațională la un eveniment sportiv.
- Omul responsabil pentru renașterea J.O a fost un francez pe nume Baronul Pierre de Coubertin.
- Maratonul nu a fost un eveniment al Jocurilor Olimpice antice. Maratonul este un eveniment modern care a fost introdus pentru prima dată la Jocurile Olimpice Moderne din 1896 la Atena, pe o distanță de 40 de kilometri. Distanța maratonului modern a fost standardizată la 42.195 km, în 1908 când la Londra au avut loc Jocurile Olimpice.
- Comitetul Olimpic Internațional este o organizație cu sediul la Lausanne (Elveția), înființată de Pierre de COUBERTIN și Demetrios VIKELAS la dată de 23 iunie 1894.

Prima apariție feminină ale Jocurilor Olimpice moderne datează de la ediția din anul 1900 desfășurată la Paris (Franța).

România si Jocurile Olimpice

- **Prima medalie olimpică pentru România** a fost cucerită de **echipa de rugby**, prin bronzul obținut la Jocurile Olimpice de Vară de la Paris, în 1924.
- În 1952, la Jocurile Olimpice de la Helsinki, **Iosif Sârbu a devenit primul campion olimpic al României, la tir.**
- Prima campioană olimpică a României a fost atletă **Iolanda Balaș, la săritura în înălțime**, la Jocurile Olimpice de la Roma, în 1960. De asemenea, Iolanda Balaș a fost prima sportivă din România, dublă campioană olimpică la două ediții consecutive (Roma, 1960 și Tokyo, 1964).

- La Jocurile Olimpice de Iarnă de la Grenoble din 1968, **echipajul de bob** format din Ion Panțuru și Nicolae Neagoe și-a adjudecat **medalia de bronz**, rămasă solitară în istoria sporturilor de iarnă.

TOP 10 sportivi români medaliați la Jocurile Olimpice:

1. Nadia Comăneci (Gimnastică) - 9 medalii (5 aur, 3 argint, 1 bronz)
2. Elisabeta Lipă (Canotaj) - 8 medalii (5 aur, 2 argint, 1 bronz)
3. Georgeta Damian (Canotaj) - 6 medalii (5 aur, 1 bronz)
4. Ivan Patzaichin (Caiac Canoe) - 7 medalii (4 aur, 3 argint)
5. Doina Ignat (Canotaj) - 6 medalii (4 aur, 1 argint, 1 bronz)
6. Ecaterina Szabo (Gimnastică) - 5 medalii (4 aur, 1 argint)
7. Viorica Susanu (Canotaj) - 5 medalii (4 aur, 1 bronz)
8. Daniela Silivaș (Gimnastică) - 6 medalii (3 aur, 2 argint, 1 bronz)
9. Simona Amânar (Gimnastică) - 7 medalii (3 aur, 1 argint, 3 bronz)
10. Constanța Burcică (Canotaj) - 5 medalii (3 aur, 1 argint, 1 bronz)

PLAN DE LECȚIE 1**Prof. Cordea Monica****Colegiul Național „Mihai Eminescu” Petroșani, HD**

Unitatea școlară: C. N.”M. Eminescu”, Petroșani

Clasa de elevi : VII C

Efectivul : 26 elevi(13 fete, 13 băieți)

Data:14.11.2023

Profesor: Cordea Monica

Locul de desfășurare: sala sport

Instalații și materiale: saltele gimnastică, 4 mingi

TEME ȘI OBIECTIVE OPERAȚIONALE

1. Îndemânarea (capacități coordinative)- dezvoltarea coordonării mână- minge
2. Elemente statice- consolidare cu accent pe execuția corectă

VERIGI ȘI DURATĂ	CONȚINUT	DOZARE	FORMAȚII DE LUCRU ȘI INDICAȚII METODICE	OBS.
Organizarea colectivului 2'	-Salutul, verificarea stării de sănătate și a echipamentului, anunțarea temelor	2 min.	- în linie pe un rând	
Pregătirea organismului pentru efort 5'	Variante mers: -în cadență, pe vârfuri cu brațele sus; -pe călcâie cu mâinile la spate; -mers ghemuit. Variante de alergare: -alergare ușoară; -alergare cu joc de gleznă; -alergare cu genunchii la piept; -alergare cu călcâiele la șezută;	20 sec. 45 sec. 30 sec. 30 sec. 30 sec. 30sec.	- în coloană câte patru	

	-alergare cu pas adăugat;			
Influențarea selectivă a aparatului locomotor	<p>Ex.1: Pi: stând depărtat, brațele îndoite cu mâinile pe șold T1-2:răsucirea capului spre dreapta și arcuire; T3-4:răsucirea capului spre stânga și arcuire.</p> <p>Ex.2: Pi.: stând depărtat, brațele îndoite mâinile la piept: T1-2:extensia brațelor cu arcuire; T3-4:întinderea brațelor și extensia lor cu arcuire; T6-7:ducea brațului drept sus și a celui stâng jos cu arcuire; T7-8:ridicare brațului stâng sus și coborârea celui drept jos cu arcuire.</p> <p>Ex 3.: Pi:stând depărtat, brațele îndoite mâinile pe șold: T1-2:îndoirea laterală a trunchiului spre dreapta cu arcuire; T3-4:îndoirea laterală a trunchiului spre stânga cu arcuire; T5-6:îndoirea laterală a trunchiului spre dreapta cu brațul stâng sus cu arcuire; T7-8:îndoirea laterală a trunchiului spre stânga cu brațul drept sus cu arcuire.</p>	2x4T		
8'		3x8T	- în linie pe patru rânduri	
Influențarea selectivă a aparatului locomotor	<p>Ex 4: Pi:stând depărtat, brațele îndoite mâinile la ceafă: T1-2:răsucirea trunchiului spre dreapta cu arcuire; T2-4:răsucire trunchiului spre stânga cu arcuire.</p> <p>Ex. 5: Pi:stând depărtat, brațele îndoite mâinile la ceafă:</p>	3x8T	- în linie pe patru rânduri	
8'		3x8T		

Influențarea selectivă a aparatului locomotor	<p>T1-2:îndoire trunchiului spre dreapta cu arcuire;</p> <p>T3-4:îndoirea trunchiului spre stânga cu arcuire.</p> <p>Ex.6:</p> <p>Pi:stând apropiat, brațele pe lângă trunchi:</p> <p>T1-2:ridicarea brațelor sus cu extensia trunchiului cu arcuire;</p> <p>T3-4:îndoirea răsucită trunchiului la piciorul drept cu arcuire;</p> <p>T5-6: ridicarea brațelor sus cu extensia trunchiului cu arcuire;</p> <p>T7-8: îndoirea răsucită trunchiului la piciorul stâng cu arcuire;</p> <p>Ex.7:</p> <p>Pi:stând depărtat, trunchiul aplecat înainte brațele întinse lateral:</p> <p>T1-2:ducerea brațului drept la piciorul stâng și răsucirea trunchiului cu arcuire ;</p> <p>T3-4:ducerea brațului stâng la piciorul drept și răsucirea trunchiului cu arcuire ;</p> <p>Ex.8:</p> <p>Pi:stând apropiat, brațele întinse pe lângă trunchi:</p> <p>T1-2:fandare laterală pe piciorul drept cu ridicarea brațelor prin înainte sus la nivelul umerilor cu arcuire;</p> <p>T3-4:revenire în Pi;</p> <p>T5-6: fandare laterală pe piciorul stâng cu ridicarea brațelor prin înainte sus la nivelul umerilor cu arcuire;</p> <p>T7-8: revenire în Pi;</p> <p>Ex.9:</p> <p>Pi:stând apropiat, brațele întinse pe lângă trunchi:</p>	3x8T	- în linie pe patru rânduri	
		3x8T	- în linie pe patru rânduri	
		3x8T	- în linie pe patru rânduri	
		3x8T	- în linie pe patru rânduri	

	<p>T1-2:fandare înainte pe piciorul drept cu ridicarea brațelor prin lateral la nivelul umerilor cu arcuire;</p> <p>T3-4: revenire în Pi;</p> <p>T5-6: fandare înainte pe piciorul stâng cu ridicarea brațelor prin lateral la nivelul umerilor cu arcuire;</p> <p>T7-8: revenire în Pi;</p> <p>Ex.10:</p> <p>Pi:stând, brațele îndoite mâinile pe șold:</p> <p>T1-8:sărituri ca mingea;</p> <p>T1-8:sărituri cu forfecarea picioarelor înainte-înapoi;</p> <p>T1-2: sărituri cu depărtarea picioarelor în lateral;</p> <p>T3-4:sărituri cu apropierea picioarelor.</p>	3x8T	- în linie pe patru rânduri	
<p>1.coordonarea acțiunilor corpului în spațiu și timp</p> <ul style="list-style-type: none"> mânuirea de obiecte, din deplasare, în condiții de ambidextrie 10' 	<p>-starturi din așezat cu spatele la direcția de alergare;</p> <p>- din culcat dorsal, brațele îndoite, mâinile la ceafă</p> <p>- din sprijin facial, cu picioarele întinse și apropiate, cu spatele la direcția de deplasare</p> <p>- din ghemuit, cu spatele la direcția de alergare</p> <p>- dribling dus-întors cu ocolirea unui jalon</p>	<p>1x</p> <p>1x</p> <p>1 x</p> <p>1x</p> <p>1x</p>	<p>-plecare la fluier</p> <p>Coloană câte patru</p> <p>-pauză pasivă 30”</p> <p>-plecare la fluier</p> <p>Coloană câte patru</p> <p>-pauză pasivă 30”</p>	

2.Elemente statice: podul de jos; Stând pe omoplați Cumpăna pe un picior semisfoara 22"	-exersarea fiecărui element cu menținere 2"	3x	Coloană câte patru -pauză pasivă 30"	
Revenirea organismului după efort 1'	-alergare ușoară; -mers cu mișcări de inspirație și expirație.	30" 30"	- individual	
Aprecieri și recomandări 2'	-aprecieri și recomandări; -salutul.	1'	- individual	

IMPORTANȚA LECTURII ÎNTR-O LUME INFORMATIZATĂ

Prof. înv. primar Avram Mariana

Colegiul Național „Mihai Eminescu” Petroșani, HD

“ Spune-mi ce carte citești, ca să-ți spun ce prețuiești. “

O cultură sistematică a individului și implicit a societății, nu poate fi concepută fără lectură. O carte o citești când vrei, cum vrei și ori de câte ori vrei. Acest prieten tăcut îți oferă ori de câte ori ai nevoie același răspuns fidel la fiecare întrebare și-l repetă cu nesfârșită răbdare până ce l-ai înțeles.

În același timp putem spune că ea poate fi un învățător care te conduce la bine, te face să te bucuri, să râzi și să plângi. Cartea îndeplinește numeroase funcții. Între acestea cea mai înaltă menire a cărții e cea instructiv-educativă. Drumul învățării și citirii unei cărți n-are sfârșit; toate cărțile bune pot să ne învețe câte ceva pe planul științei, artelor, tehnicii, moralei, comportamentului etc. Toate cărțile pe care le citim formează baza trainică a culturii noastre.

Primul pas în formarea unei culturi solide este *alegerea cărților potrivite*. Al doilea pas și tot atât de important este *deprinderea lecturii*, obținerea eficienței ei maxime în urma citirii unei cărți. Importanța lecturii este evidentă și mereu actuală. E un instrument care dezvoltă posibilitatea de comunicare între oameni, făcându-se ecoul capacităților de gândire și limbaj.

Una dintre acțiunile prioritare propuse de MECS este „Îmbunătățirea competențelor de lectură”. Prin această acțiune se urmărește introducerea lecturii, a înțelegerii și interpretării textelor ca practică obligatorie la toate disciplinele. Factorii care determină lectura elevilor: particularitățile de vârstă și psihice, preferințele lor, climatul familial, care pot transforma lectura într-o necesitate, o delectare sau nu. Când gustul pentru lectură este format din primii ani de școală, acesta rămâne pentru toată viața, o obișnuință utilă. Gustul pentru lectură nu vine de la sine ci se formează printr-o muncă a factorilor educaționali (familia și școala), o muncă caracterizată prin răbdare, perseverență, continuitate, voință. Perioada de formare a gustului pentru citit coincide cu cea când se pun bazele acestuia, în clasele I-IV. Elevului mic trebuie să i se trezească curiozitatea spre lecturi, să i se cultive interesul spre cunoaștere.

Lectura în afara clasei lărgeste orizontul cunoștințelor primite în clasă. Este foarte important ca învățătorul să știe care sunt formele de îndrumare a lecturii în afara clasei. În anul școlar 2014-2015, am condus clasa a II-a, copiii fiind la începutul lungului, dar minunatului drum al cunoașterii.

De aceea, am propus spre desfășurare *proiectul educațional* „POVEȘTILE- IZVOR DE ÎNȚELEPCIUNE” în parteneriat cu biblioteca școlii noastre. Am introdus elevii în universul minunat al cărții, printr-o activitate de recondiționare de carte, un concurs cu același nume în care elevii care citesc cele mai multe opere literare vor fi premiați la sfârșitul anului școlar și am desfășurat opționalul **"Poveștile- izvor de înțelepciune"**.

"Poveștile- izvor de înțelepciune"

Tipul opționalului : La nivelul mai multor arii curriculare

Limbă și comunicare
Om și societate
Matematică și Științele naturii
Arte
Tehnologii

Numărul de ore pe săptămână: 1 oră

Durata: 1 an

OBIECTIV TRANSCURRICULAR

Cunoașterea și utilizarea unor cunoștințe din povești și basme din literatura română și universală prin intermediul literaturii, matematicii, artei și tehnologiei.

OBIECTIVE CADRU

1. Dezvoltarea capacității de receptare a mesajului oral și a celui scris (citirea/lectura)
2. Dezvoltarea capacității de exprimare orală și în scris
3. Dezvoltarea interesului și a motivației pentru studiul și aplicarea matematicii în contexte variate
4. Formarea unei atitudini pozitive față de mediul înconjurător și înțelegerea legăturilor dintre om și acesta
5. Realizarea unor compoziții
6. Realizarea unor produse simple (individual / în grup)

Obiective de referință	Activități de învățare
<p><i>La sfârșitul clasei a II-a , elevii vor fi capabili:</i></p> <p>1.1.să sesizeze conținutul esențial de idei, succesiunea secvențelor (momentelor);</p> <p>1.2. să sesizeze mesajul, învățătura ce se desprinde dintr-un text literar adecvat;</p> <p>2.1. să citească clar, coerent, expresiv un text literar cunoscut / * necunoscut;</p> <p>2.2.* să identifice câteva elemente specifice narațiunii (timpul, locul, personajele, succesiunea evenimentelor);</p> <p>2.3. să manifeste interes pentru lectura unor texte literare cât mai diverse;</p> <p>3.1. să redea conținutul unui text, respectând succesiunea logică a evenimentelor;</p> <p>3.2. să construiască scurte texte, pornind de la textul literar, pe baza unui suport vizual sau a unor cerințe date;</p> <p>3.3. să formuleze opinii, păreri despre personaje, despre acțiune, justificând cu</p>	<p>* exerciții de identificare a principalelor idei dintr-un text;</p> <p>* exerciții de ordonare a secvențelor, a faptelor dintr-un text literar;</p> <p>* exerciții de ordonare a imaginilor în funcție de succesiunea logică a evenimentelor;</p> <p>* exerciții de identificare a moralei, a învățăturii ce se desprinde dintr-un text;</p> <p>* exerciții de citire a unor texte literare cunoscute;</p> <p>* exerciții de citire la prima vedere a unor texte literare adecvate;</p> <p>* exerciții de identificare a timpului, a locului de desfășurare a acțiunii, a personajelor, a principalelor momente;</p> <p>* vizite la muzee, la expoziții de carte;</p> <p>* întocmirea unor liste de lecturi preferate / recomandate;</p> <p>* exerciții de prezentare individuală a unor texte literare acasă;</p> <p>* organizarea unor expoziții cu desene ce oglindesc aspecte din textele literare citite;</p> <p>* exerciții de povestire integrală sau pe fragmente;</p> <p>* exerciții de povestire repetată pentru eliminarea amănunțelilor neesențiale;</p> <p>* exerciții de formulare orală a unor scurte texte pe baza unui suport vizual;</p> <p>* exerciții de recreare a textului prin modificarea voită a unor elemente, a unor detalii;</p> <p>* exerciții de formulare a unor răspunsuri și întrebări;</p> <p>* exerciții de formulare a unor argumente pro</p>

argumente punctul de vedere;	și contra în susținerea unor păreri;
4.1. să formuleze enunțuri / * scurte texte în care să-și argumenteze părerea despre un personaj;	* exerciții de grupare / clasificare a personajelor în funcție de anumite trăsături de caracter; * exerciții de formulare în scris a unor enunțuri / scurte texte în care să argumenteze părerea despre un personaj;
4.2. să construiască scurte texte pe baza unui suport vizual sau * prin modificarea voită a unor elemente / detalii ale textului literar.	* exerciții de recreare a textului literar pe baza unui suport vizual; * exerciții de recreare a textului literar prin modificarea voită a unor date, detalii.
5.1. să formuleze oral/ în scris exerciții și probleme	* formularea de probleme cu sprijin concret în obiecte sau desene; * schimbarea numerelor într-o problemă dată; schimbarea componentelor unei probleme, fără ca tipul de problemă să se schimbe.
6.1. să compună suprafețe, să realizeze compoziții plastice folosind diferite procedee	* exerciții de organizare a spațiului plastic cu ajutorul formelor spontane și elaborate; * dialog dirijat referitor la compozițiile pe care le realizează / le-au realizat.
7.1. să cunoască etapele de realizare a unor produse simple	* activități practice de realizare a unor produse simple.
7.2. să participe, în grupuri de lucru, la realizarea componentelor unui produs simplu	* activități pe grup de realizare a componentelor unui produs simplu; * jocuri didactice, dramatizări, teatru de păpuși.

CONȚINUTURI

Povestirea orală a textului / fragmentului citit.

Formularea de întrebări și răspunsuri referitoare la text.

Transformarea vorbirii directe în vorbire indirectă (prin intermediul povestirii).

Recunoașterea personajelor - trăsături fizice și morale.

Exprimarea propriilor păreri, acordul / dezacordul privind anumite situații reliefate de textele suport.

Elaborarea fișelor simple de lectură.
Dramatizarea unor fragmente citite.
Compunerea și rezolvarea de exerciții și probleme.
Realizarea de compoziții plastice.
Realizarea de produse simple, individual sau în grup.

MODALITĂȚI DE EVALUARE

- ☒ Fișele simple de lectură;
- ☒ Jocuri didactice;
- ☒ Portofoliul;
- ☒ Desene - scene care i-au impresionat - expoziție;
- ☒ Lucrări din diferite materiale (hârtie, materiale din natură, pânză) referitoare la textele studiate - expoziție;
- ☒ Activitate independentă, în grup sau în perechi;
- ☒ Compunere de propoziții, texte, poezii, cvintete;
- ☒ Compunere de probleme;
- ☒ Dramatizarea unor texte citite.

TEXTE – SUPORT

AUTORI ROMÂNI

1. Aleodor Împărat, P. Ispirescu
2. Sarea în bucate, P. Ispirescu
3. Doi feți cu stea în frunte, I. Slavici
4. Prâslea cel voinic și merele de aur, P. Ispirescu
5. Capra cu trei iezi, I. Creangă
6. Fata săracului cea isteasă, P. Ispirescu
7. Păcală în satul lui, I. Slavici
8. Sarea în bucate, P. Ispirescu
9. Zâna Zorilor, I. Slavici

LITERATURĂ UNIVERSALĂ

1. Crăiasa albinelor, Frații Grimm
2. Motanul încălțat, Ch. Perrault
3. Hainele cele noi ale împăratului, H. Ch. Andersen
4. Peștișorul de aur, Frații Grimm
5. Crăiasa Zăpezii, H. Ch. Andersen
6. Bătrânul și nepotul, Frații Grimm
7. Ploaia de stele, Frații Grimm
8. Pinocchio, Carlo Collodi

Iată câteva imagini cu punerea în scenă a unor lecturi, cu ocazia **Zilei Cărții, 2 aprilie 2014**, eveniment desfășurat la biblioteca școlii, unde am avut ca invitați părinți, profesori, elevi.

"Pinocchio"**"Sarea în bucate"****"Capra cu trei iezi"**

Limitarea actului citirii, în cadrul lecțiilor, la conținutul cognitiv al textului, înseamnă a diminua în

mare măsură valențele formative ale citirii, a familiarizării elevilor cu instrumentele muncii cu cartea, mai ales în clasele a III-a și a IV-a. Cititul nu poate fi mărginit numai la exercițiul citirii; înțelegerea mesajului prilejuiește însușirea unor cunoștințe despre mediul înconjurător, a unor fapte, evenimente, întâmplări etc. absolut necesare în formarea și dezvoltarea orizontului de cunoștințe la elevi.

O carte este o provocare pentru fiecare dintre noi. Nu trebuie decât să profităm de această imensă comoară, să învățăm să prețuim.

BIBLIOGRAFIE:

- ☺ Literatura pentru copii - accepțiuni moderne - Genilia Aanei, Violeta- Cristina Irimia, Ed. Aramis, București - 2003;
- ☺ Constantin Cucos - Pedagogie, Ed. Polirom, Iași, 2006
- ☺ Alexandru Gheorghe - Lecturi literare pentru ciclul primar – îndrumător metodic pentru învățători, părinți și elevi, Editura „ Gheorghe Alexandru”, Craiova, 1995
- ☺ Aurica Pulbere, Adriana Kacso – Învățământul primar, Ed. Miniped, București, 2003
- ☺ Bocoș M., Stan C., Someșan E. – Strategii didactice activizante în învățământul preșcolar și școlar, Colecția Științele Educației, Cluj-Napoca, 2008
- ☺ Învățământ primar, volumul I/1991, Culegere metodică destinată cadrelor didactice care predau la clasele I-IV, București, 1991

MANAGEMENTUL CLASEI- RELAȚII ȘI INTERACȚIUNI EDUCAȚIONALE

**Prof. înv. primar Avram Mariana
Colegiul Național „Mihai Eminescu” Petroșani, HD**

Studiile de psihologie socială au pus în evidență importanța uriașă a climatului afectiv din grupul informal pentru participarea elevilor în școală, precum și eficiența interacțiunii dintre elevi pentru procesul de învățare. Dacă școala tradițională a avut o atitudine reticentă și chiar a descurajat cooperarea între elevi, pedagogii contemporani o favorizează, plecând de la ideea că, în multe cazuri, grupul mediază relația elev - cadru didactic. De altfel, unii autori includ în definiția grupului clasă interacțiunea cadru didactic - elev: „Clasa de elevi, scrie Adrian Neculau, este un grup de muncă specific, compus dintr-un număr de membri egali între ei (elevii), și dintr-un animator (cadru didactic), ale căror raporturi sunt reglementate, oficial, de tipul sarcinii și de normele de funcționare”.

Clasa posedă toate caracteristicile grupului primar (grupul primar este un grup ai cărui membri au aceleași valori, scopuri și standarde de comportament și în care sunt posibile contacte interpersonale frecvente):

1. Interacțiunea față-în-față a fost considerată întotdeauna o caracteristică fundamentală a grupului primar. Clasa școlară oferă din plin posibilitatea unor interacțiuni de acest tip.

2. Ca orice grup mic, clasa posedă structuri ce-i conferă stabilitate în cadrul interacțiunii membrilor se dezvoltă norme ce modelează comportamentele și le face previzibile.

De asemenea, structura clasei este întărită de statusurile rolurile ce apar și evoluează în sânul ei. Dacă statusul este „un ansamblu de cerințe, de dispoziții oficiale reglementează poziția fiecărui individ într-o colectivii , rolul reprezintă aspectul comportamental al statusului, totalitatea conduitelor realizate din perspectiva deținerii unui anume status. Eforturile elevilor de a se încadra în rol, deci de a îndeplini rolul potrivit cu statusul de elev, nu conduc numai la performanțe școlare deosebite, dar și asimilarea de către aceștia a normelor și valorilor societății

3. Clasa tinde, ca grup, să atingă anumite scopuri. Acestea au atâta însemnătate, încât unii psihologi sociali le-au inclus chiar în definiția grupului-clasă: clasa de elevi ar fi, această perspectivă, „un grup angajat în activități obiective comune, ce creează relații de interdependență funcțională între membrii săi” .

4. Membrii clasei se percep pe ei înșiși ca făcând parte grup, iar elevii din alte clase (grupuri) îi identifică pe baza acestei apartenențe.

Pentru a completa această descriere a funcționării clasei consider necesar cunoașterea *regulilor, rolurilor și responsabilităților* specifice în relațiile interacțiunile sociale:

♣ **Regulile** sunt prescripții recunoscute și acceptate de un anumit grup de persoane, legat de „ce se poate face” și „ce nu se poate face” în cadrul acelu grup. Regulile pot fi generate (de exemplu, „nu întrerupem pe cineva cărei vorbește”) sau specifice.

Regulile asigură:

- * funcționare eficientă în cadrul grupului;
- * evitarea conflictelor;
- * evitarea neînțelegerilor;
- * crearea unui cadru care să încurajeze respectul reciproc.

Regulile pot viza:

* disciplinarea (de exemplu, este interzis fumatul în locuri publice; fiecare trebuie să își facă săptămânal curățenie în propria cameră, etc.);

* algoritmi de desfășurare a unor activități - pentru jocuri, managementul timpului, însușirea unor deprinderi;

* însușirea unor convenții sociale (să spună „te rog”, „mulțumesc”, „iartă-mă”, „îmi pare rău”, „bine ai venit”, etc.; să își exprime opinia atunci când i se dă cuvântul; să nu utilizeze cuvinte jignitoare sau să întrerupă pe cineva atunci când acesta vorbește).

♣ **Rolurile** sunt modele de comportament asociate unei poziții și reprezintă drepturile și responsabilitățile aflate în acțiune și asigură buna funcționare a unui sistem social. Ele definesc ceea ce trebuie să facă persoana. Astfel, asumarea rolurilor presupune asumarea drepturilor, dar și a responsabilităților aferente acestora (de exemplu, rolul de elev presupune asimilarea de cunoștințe, participarea activă în timpul orelor de predare).

♣ **Responsabilitățile** sunt sarcinile concrete care revin persoanei conform cerințelor și așteptărilor față de rolul pe care îl ocupă. Neîndeplinirea acestora este sancționată social.

Aceste perspective demonstrează importanța, dar, mai ales, funcțiile esențiale ale clasei/grupului de elevi ca grup social, din perspectiva relațiilor interpersonale care vor exercita o influență deosebită atât asupra evoluției sale ca persoană în permanentă devenire, cât și asupra randamentului activității desfășurate:

Integrarea socială pare să fie una din cele mai importante funcții asigurate de acest grup. Clasa de elevi are un aport deosebit în procesul de socializare. Buna integrare în sânul său asigură individului confort psihologic.

Mediul securizant al clasei/grupului de elevi este evident: s-a demonstrat că relațiile armonioase cu ceilalți conduc la o stimă de sine ridicată, la dorința de a coopera, și contribuie la creșterea nivelului de aspirație, în vreme ce izolarea corelează cu anxietate, slabă stimă de sine, sentimente ostile față de colegi, comportament agresiv, atitudini negative față de școală.

Reglementarea relațiilor din interiorul grupului, prin diverse reacții, are puterea de a sancționa comportamentele membrilor săi.

Reglementarea relațiilor intraindividuale vizează construirea identității de sine din perspectiva calității de membru al grupului.

Din perspectiva **atrăției interpersonale** în clasa de elevi, factorii care influențează atracția interpersonală sunt: **proximitatea**: este reprezentată de preferința pentru persoanele (colegii) care-și desfășoară activitatea în apropierea copiilor; **similaritatea**: presupune alegerea persoanelor care le seamănă foarte mult în plan aptitudinal, valoric și motivațional; **complementaritatea**: corespunde cu identificarea tipurilor de legături ce îi pot face pe parteneri să dezvolte elemente de personalitate reciproc necesare.

BIBLIOGRAFIE

1. Ausubel, D. P., Robinson, F. G., 1981, *Învățarea în școală*, E.D.P., București;
2. Băban, A., 2001, *Consiliere educațională. Ghid metodologic pentru orele de dirigenție și consiliere*, Imprimeria Ardealul Cluj-Napoca;
3. Chis, V., 2002, *Provocările Pedagogiei Contemporane*, Ed. P.U.C., Cluj-Napoca;
4. Cosmovici, A. și Iacob, L. (coord), 1999, *Psihologie școlară*, Polirom, Iași;
5. Cozma, T., 1994, *Educația și problematica lumii contemporane, în Psihopedagogie*, Editura Spiru Haret, Iași;
6. Crețu, C., 1997, *Psiho-pedagogia succesului*, Ed. Polirom, Iași; Crețu, D., 1999, *Psihopedagogie. Elemente de formare a profesorilor*, Ed. Imago, Sibiu;

STIMULAREA DEZVOLTĂRII LIMBAJULUI LA COPIII CU TULBURAREA DE SPECTRU AUTIST NONVERBALI

Prof. logoped Lichi Carla
Colegiul Național „Mihai Eminescu” Petroșani, HD

Problema lipsei limbajului la copiii cu tulburarea de spectru autist (TSA) devine tot mai actuală. Conform unor date statistice 25-50% din această categorie în general nu au deprinderi verbale există un șir de tulburări de limbaj la copiii cu TSA,- începând de la lipsa limbajului până la înțelegerea limbajului la un nivel funcțional înalt.

Este important să apelăm la clasificarea TSA care ia în considerare gradul dizabilității și este descrisă starea limbajului:

- 1) TSA forma gravă. Limbajul lipsește. Copilul nu folosește nici limbajul, nici gestul pentru comunicare.
- 2) Limbajul se dezvoltă, dar cu abateri mari. Grav este afectată forma comunicativă a limbajului.
- 3) Copii cu TSA de nivel funcțional înalt, dar cu un limbaj relativ dezvoltat și cu unul specific.
- 4) Copii cu manifestări neînsemnate ale TSA, dar cu o patologie a limbajului diferită.

Principiile de bază ale intervenției logopedice sunt:

- abordarea sistematică; continuitatea; de la simplu la compus;
- aplicarea mecanismelor păstrate pentru compensarea funcțiilor verbale afectate.

Alt aspect important pentru a începe activitatea logopedică cu copilul cu TSA nonverbal este: formarea contactului emotional-pozitiv cu copilul, optimizarea funcționării sferei perceptive, diminuarea comportamentelor dezadaptive, organizarea activităților și locului de lucru, formarea treptată a deprinderii de a sta la masă.

Analizând literatura de specialitate, putem menționa mai multe direcții în stimularea dezvoltării limbajului la copiii nonverbal cu TSA. Limbajul oral se dezvoltă pe baza preachizițiilor limbajului, a elementelor de psihomotricitate. De aceea, nu putem avea pretenția ca un copil să imite după noi silabe sau cuvinte dacă el, de exemplu, nu reușește încă să facă

imitație grosieră. Pentru ca limbajul să se poată dezvolta este necesară parcurgerea mai multor etape, astfel:

1. însușirea abilităților pre-verbale și de interacțiune timpurie: contact vizual, atenția împărțită, abilități de imitație, abilități de așteptare și preluare a interacțiunii, gesturi;
2. însușirea abilităților de atenție și ascultare: așteaptă, privește, ascultă, realizează sarcini simple;
3. însușirea abilităților de joc: joc corporal, joc funcțional, joc simbolic;
4. înțelegerea limbajului: înțelege cuvinte, propoziții, instrucții simple;
5. folosirea limbajului: cuvinte, propoziții, structură gramaticală;
6. pronunția.

În terapie, logopedul nu parcurge fiecare etapă secvențial, ci etapele sunt abordate simultan. Astfel, prima parte din cadrul ședinței de terapie poate fi dedicată antrenării abilităților prerechizite ale limbajului. Copilul va învăța, mai întâi, sensul cuvintelor și al comunicării, va învăța denumiri și va răspunde non-verbal cerințelor. La copiii mici și non-verbali, terapia debutează cu stimularea vocalizărilor, sunetelor, silabelor, cuvintelor, în timp ce, la copiii care sunt verbali, terapia va pune accent pe funcționalitatea folosirii limbajului, învățând să susțină o conversație, să își aștepte rândul într-o discuție etc.

Pentru o bună dezvoltare a limbajului este necesară o bună dezvoltare a motricității fine, precum și însușirea deprinderii corecte de a mânca, pentru întărirea musculaturii fine a feței. Aceiași mușchi care sunt implicați în supt, mușcat, mestecat și lins sunt implicați și în vorbire, motiv pentru care nu se recomandă folosirea prelungită a biberonului sau oferirea de mâncare pasată mai mult decât este necesar.

Ca modalități de stimulare a limbajului, amintim:

- Stimularea mecanică (ex. masaj facial, exerciții care imprimă vibrația);
- Imitarea orală (mișcări pentru mobilitatea buzelor și obrazilor, mișcări pentru mobilitatea limbii, mișcări pentru mobilitatea maxilarului, exerciții de respirație non-verbală, exerciții de respirație verbală);
- Imitarea verbală.

Atunci când copilul nu vorbește, putem încuraja vocalizările spontane, urmărim sunetele pe care copilul le emite spontan și imităm aceste sunete fără a-i cere copilului să le imite, ne ghidăm după motivația lui. Vocalizarea înseamnă orice sunet sau cuvânt emis de copil, plecând

de la un simplu răs și ajungând la silabe îndelung repetate (aaaaa, papapap etc.). Având în vedere particularitățile de dezvoltare ale copilului cu TSA, este necesar să îi creăm cât mai multe contexte propice vocalizării, să cântăm mult în preajma lui, să inițiem jocuri folosind onomatopee.

Este bine să recompensăm orice sunet emis de copil, chiar dacă este încet și scurt. Trebuie să urmărim funcționalitatea limbajului și ne ghidăm după apariția sunetelor, în mod natural la copii. După ce apare imitația verbală, putem lucra corectitudinea imitării (să imite doar ceea ce spunem, să nu completeze cuvinte). Însă, dacă după numeroase încercări de a stimula limbajul, acesta nu apare, se pot folosi sisteme alternative de comunicare (ex. PECS).

În multe țări, dar și la noi se aplică Analiza comportamentului verbal ABV (Verbal Behavior Approach). Este bazat pe teoriile psihologului B.F. Skinner. Conform acestei abordări, comportamentul verbal este orice comportament pentru care consecințele sunt mediate de comportamentul altei persoane. B.F. Skinner a identificat funcțiile comportamentului verbal pe care le-a denumit operanți verbali. Operantul verbal este unitatea de analiză a comportamentului verbal. Operanții verbali includ următoarele abilități: echoic, mand, tact, intraverbal, textual, transcripția. Echoic – se referă la imitarea verbală. Este un comportament verbal controlat de un antecedent verbal și care imită acest antecedent. Consecința nu este specifică, adică este alceva decât ceea ce spune copilul. Importanța operantului verbal echoic poate fi folosit în învățarea altor operanți verbali. De obicei, este primul operant verbal pe care începem să-l învățăm pe copil.

Atunci când se lucrează asupra imitării verbale, de obicei, trec câteva etape: copilul învață să imite sunete separate; copilul învață să imite diverse sunete pe care le combină; copilul învață să imite cuvinte formate din combinarea de sunete învățate anterior; copilul învață să imite propoziții din combinarea cuvintelor și sunetelor învățate mai devreme. .

Bibliografie:

Prizant B.M. Brief report: Communication, language, social, and emotional development. În: Journal of Autism and Developmental Disorders, 1996, N°. 26, p. 173—178.

Skinner B.F. Verbal behavior. New York: Appleton-Century-Crofts, 1957. 478 p.

JOCURI DE CUNOAȘTERE

Prof. dr. Gaiță-Lukacs Ioana

Colegiul Național „Mihai Eminescu” Petroșani, HD

Sunt niște jocuri foarte simple care permit un prim contact și o apropiere. Este vorba de niște jocuri cu scopul de a afla numele și o anumită caracteristică minimă a fiecărui participant. Când participanții nu se cunosc, acesta este primul pas pentru crearea unui grup ce lucrează dinamic și destins. De obicei, evaluarea nu este necesară. Ea poate fi făcută doar pentru a putea observa la sfârșit diferența între această formă de contactare cu un grup și frigiditatea altor moduri de inițiere a activităților ori de a ne prezenta.

Prenumele și mingea

Animatorul stabilește un contact vizual cu o persoană din grup și pronunță prenumele său, plasându-i mingea. Cel care primește mingea va proceda la fel. Dacă cineva nu este sigur de prenumele cuiva are posibilitatea să întrebe. Odată cu avansarea jocului poți mări ritmul cu care se aruncă mingea, după care poți introduce încă una sau două, până când viteza de aruncare crește considerabil.

Obiecte zburătoare

Animatorul arunca o minge, spunând prenumele celui căruia îi este aruncată. Cel care a prins mingea rostește prenumele altui participant și îi aruncă mingea. Pentru a complica jocul, pe rând, se introduc și alte obiecte (măr, hârtie igienică, un șervet etc.). Jocul ia sfârșit când începe haosul.

Puterea

Anunță copiii ca cel care are mingea deține puterea și poate adresa oricui din grup o întrebare. Participanții își transmit mingea unul altuia, de fiecare dată întrebând câte ceva și primind răspunsurile care îi interesează.

Colorează-mi lumea

Distribuie foi și creioane colorate și roagă participanții să scrie culoarea lor preferată. Apoi, pe rând, fiecare anunță culoarea sa preferată și pentru fiecare literă din cuvântul respectiv numește o caracteristică personală, de exemplu: roșu-rapid, onest, șarmant, ușor.

Foaia cu autograf

Distribuie fiecărui participant câte o fișă și un pix sau creion. Roagă-i să se reprezinte printr-un desen și să adauge o propoziție care să descrie un lucru unic despre sine, o preferință, o deprindere, o realizare etc (de exemplu, îmi place fotbalul, vorbesc limba spaniolă, mă descurc la jocurile pe calculator etc). Când toți au terminat, colectează fișele într-o pungă, amestecă-le și distribuie-le la întâmplare. Dacă cineva a extras fișa sa, spune-i să o schimbe. Acum propune participanților să găsească posesorul fișei și să-i ia un autograf.

Floarea

Fiecare participant primește câte o fișă cu o floare și își scrie numele pe ea. În fiecare petală participanții notează câte un lucru despre sine. Cei care doresc își pot colora florile. După prezentări, poate fi organizată o expoziție de flori. Poți încuraja participanții să deseneze florile singuri.

Jocul frânghiilor

Pregătește din timp bucăți de frânghie de diferite mărimi. Propune participanților să aleagă câte o bucată de frânghie. Sarcina lor este să înfășoare toată frânghia pe degetul arătător al unei mâini. La fiecare înfășurare a frânghiei persoana trebuie să dezvăluie un detaliu despre sine.

Oglinda magică

Un voluntar va începe activitatea. Ceilalți vor forma o oglindă unică de dimensiunea unui perete. Voluntarul stă în fața oglinzii și face diverse mișcări, pe care oglinda le reflectă cu exactitate. Când dorește, persoana se întoarce la locul sau, iar altcineva trece în față.

Bibliografie:

https://scoalafarcasamm.ro/consilier/cd_cartea_mare_a_jocurilor.pdf

<https://www.cristinabuja.ro/9-idei-de-jocuri-de-cunoastere-si-prezentare>

PREDAREA**Prof. Șorop Livia-Maria****Colegiul Național „Mihai Eminescu” Petroșani, HD****CONCEPT**

Prin predare se înțelege transmitere de cunoștințe și formare de tehnici de "muncă".

Predarea reprezintă acțiunea complexă a cadrului didactic, care presupune:

- prezentarea unui material concret și/sau verbal: date, informații, evenimente, modele materiale, modele ideale etc.;
- organizarea și conducerea unor activități în care să se valorifice materialul concret și verbal oferit;
- acordarea de sprijin elevilor pentru a putea observa, analiza, compara, aplica, sintetiza, abstractiza și reflecta;
- extragerea esențialului (împreună cu elevii) și fixarea lui în noțiuni, concepte; judecați, raționamente;
- operationalizarea cunoștințelor elevilor, prin conceperea și rezolvarea de exerciții și probleme, de sarcini și instruire teoretice și practice, prin organizarea activităților de muncă independentă.

Ca formă de comunicare didactică, predarea constă într-un sistem de operații de selectare, ordonare și adecvare la nivelul de gândire al elevilor, a unui conținut informațional și de transmitere a lui, folosind anumite strategii didactice, în scopul realizării cu eficiență maximă a obiectivelor pedagogice.

În școala contemporană, centrată pe elev, pentru a realiza un învățământ formativ-educativ, predarea este în strânsă interacțiune cu învățarea și evaluarea, constituind un proces unitar. Scopul predării este obținerea de rezultate, de schimbări comportamentale, care se realizează prin învățare, rezultatele depinzând și de modul cum s-a desfășurat evaluarea.

Comunicarea didactică este baza pe care se desfășoară procesul de predare. Prin comunicarea didactică se realizează interacțiunea profesor -elev, precum și anumite tipuri de relații care influențează procesul de predare: relații de schimb informațional, de influențare reciprocă, de cooperare, de preferință sau respingere a emițătorului de mesaj didactic. În acest caz, prin diferitele tipuri de feed-back are loc reglarea și autoreglarea procesului de predare.

Predarea este o activitate de organizare și conducere a situațiilor de învățare, realizându-se prin: precizarea obiectivelor-cadru, a obiectivelor de referință, a conținuturilor, a strategiilor și a metodelor de învățare.

Eficiența predării crește dacă elevii sunt angajați în elaborarea cunoștințelor și dacă metodele sunt îmbunătățite, în funcție de informațiile primite prin feed-back.

STILURI DE PREDARE

Ideea de „stil de predare”, inclusiv de „stilistică didactică” constituie o cucerire relativ recentă în teoria instruirii. Ea s-a impus, câștigând amploare și profunzime, în ultimele decenii, datorită multiplelor semnificații teoretice și practice pe care stilurile prezintă. Și anume, acestea:

- reprezintă o formă de manifestare a originalității în activitatea didactică;
- au o valoare strategică, inspirând alegerea și utilizarea preferențială a unor strategii. În cadrul unui stil se pot pune în acțiune mai multe tipuri de strategii, ceea ce facilitează adaptarea instruirii la stilurile cognitive dominante la elevi. Altfel, pot să apară dezarmonii de natură să creeze dificultăți în învățare, perturbări și chiar unele blocaje;
- îmbogățesc, practica școlară, introduc variație, favorizând o activitate mai vie, mai nuanțată în clasă;
- induc comportamente variate de învățare și contribuie la modelarea stilurilor de munca intelectuală la elevi;
- o utilizare preferențială de stiluri poate să semnaleze schimbări vizibile în sistemul de valori ce ghidează activitatea cu elevii, noi direcții în practica școlară capabile să angajeze în mai mare măsură gândirea și imaginația, inventivitatea și creativitatea, să faciliteze depășirea mai rapidă a unui eventual didacticism arid și stereotip;
- sugerează interpretarea predării drept abilitatea profesorului de a se comporta utilizând diferite stiluri educationale în vederea atingerii obiectivelor. Ceea ce ar putea să însemne că stilurile devin o necesitate în susținerea unei prestații didactice de calitate și eficiență;
- pot scoate la iveală și supune verificării noi tipuri de competențe pedagogice ceea ce ar putea să contribuie la lărgirea bazei teoretice a formării profesionale inițiale și continuă a personalului didactic.

În general, studiul stilurilor și al factorilor care le generează îmbogățește percepția noastră despre procesul de învățământ, ne ajută să înțelegem mai bine orientările și direcțiile noi ale dezvoltării calitative a învățământului. Pornind de la stilurile aplicate se poate ajunge la aprecierea mai justă a valorii actului de predare.

În fine, o școală care se pretinde a fi modernă nu își mai poate permite să perpetueze stiluri anacronice, neperformante.

Stilurile de predare nu se identifică, totuși, cu stilurile de conducere ale clasei de elevi, de relationare profesor-elevi. Sunt de reținut, așadar, stilurile:

- academic sau discursiv (centrat pe transmitere, comunicare)/euristic (axat pe stimularea căutării, experimentării, cercetării, descoperirii, de participare cot la cot cu cei care învață);
- rațional (bazat pe argumentație științifică și evaluare sistematică, pe deliberare logică într-o perspectivă temporară așteptată)/intuitiv (axat pe intuiție, imaginație, pe cunoașterea de sine, emoțională, pe spontaneitate, măiestrie pedagogică, cu sentimentul prezentului);
- inovator (cu deschidere spre nou, spre invenție, creație, originalitate, ingeniozitate)/rutinier (rigid, cu inclinație spre repetiție, fără altă reflecție sau punere în chestiune, având ca pretext experiența proprie);
- informativ/formativ (centrat pe dezvoltarea personalității elevilor, făcând conținut un instrument de exersare a gândirii specifice domeniului, valorifică maximal potențialul educativ al conținutului);
- productiv (bazat pe gândire divergentă, critic, producere de nou)/reproducător (confomist, dogmatic, de imitație);
- profund/superficial;
- independent (cu inițiativă, întreprinzător, depășește dificultățile, nu simte nevoia de ajutor)/dependent (analiza greoaie a situației);
- expozitiv/socratic (cu preferință pentru dialog);
- -descriptiv/dialectic;
- analitic/sintetic;
- -autoritar (centrat pe dirijare riguroasă)/centrat pe autonomie (independența conferită elevilor, pe spontaneitatea lor);
- imperativ (exigent)/indulgent (nivel scăzut de exigență);
- -afectiv sau empatic (apropiat, cald, atitudine empatică)/distant (rece, rezervat, autoritar);
- autocontrolat sau autocenzurat (calculat întru toate, metodic)/spontan (impulsiv, dezorganizat);
- solitar (preferă munca de unul singur)/de echipă (lucrează în cooperare cu colegii);
- -axat pe profesor/axat pe elev;
- elaborat/neelaborat (spontan);
- -motivant (compensatoriu, răsplătește eforturile, performanțele, lauda)/nemotivant (nu stimulează curiozitatea, interesul, pasiunea, aspirațiile);
- -vechi (cu inclinație spre forme standardizate)/nou (situat în actualitatea pedagogică, dovedește flexibilitate, adaptabilitate la schimbări);
- previzibil \imprevizibil

Mosston distinge un număr de 11 stiluri didactice frecvent utilizate, ordonate după cum urmează :

- Stilul de comandă sau directiv, bazat pe autoritatea profesorului care comanda succesiunea activităților; sau activitățile sunt impuse, în totalitate, prin intermediul programării (a programelor-nucleu);
- Stilul practic (bazat pe o explicație precisă, apoi pe o execuție prin imitație din partea subiectului);
- Stilul de reciprocitate (bazat pe evaluarea reciprocă, după criteriile pregătite de profesor, ca în cazul activității în echipă, a învățării în perechi);
- Stilul de autocontrol (cu accent pe autonomia subiectului și capacitățile sale de autoevaluare);
- Stilul de incluziune (de includere a elevului în îndeplinirea unor sarcini de niveluri diferite, el fiind acela care decide la ce nivel se poate implica);
- Stilul centrat pe descoperirea dirijată;
- Stilul centrat pe descoperirea convergentă (menit să conducă la descoperirea soluției unei probleme, la formularea unei concluzii prin raționament și gândire critică);
- Stilul centrat pe activitate divergentă, ce conduce gândirea pe traiectorii necunoscute, neobișnuite, spre soluții inedite, spre creativitate;
- Stilul bazat pe proiectarea programului individual (personal);
- Stilul inițiat de cel care învață (acesta având posibilitatea să inițieze experiențe proprii, să le proiecteze, să le execute și să le evalueze);

Cea mai cunoscută clasificare a stilurilor de predare este cea care are la baza criteriul relației profesorului-manager cu clasa de elevi. Potrivit acestui criteriu, se disting următoarele stiluri:

- a) Stilul democratic** - profesorul încurajează implicarea activă a elevilor în procesul învățării, inițiativa, potențialul lor creativ; valorizează experiența cognitivă a elevilor, cooperează și conlucrează cu elevii în organizarea situației de învățare; prezintă criteriile comune de apreciere, de întărire pozitivă/negativă pe care le respectă împreună cu elevii; se comportă ca un membru al grupului. Stilul democrat valorifică integral resursele corelației dintre subiectul și obiectul acțiunii educaționale. Caracteristici: managerul încurajează participarea activă a tuturor membrilor în dezbaterile obiectivelor generale ale grupului; desfășurarea activităților este rezultatul

unor decizii colective; repartizarea sarcinilor este decisa de grup, iar alegerea colaboratorilor se face in mod liber; managerul incearca sa se comporte ca un membru obisnuit si egal cu ceilalti membrii ai grupului. Profesorul conditioneaza folosirea posibilitatilor de participare a elevilor, a initiativei si experientei acestora; perspectiva si liniile de desfasurare a activitatii de predare-invatare se definesc si decid prin cooperare si conlucrare cu elevii; aceasta inseamna ca stilul profesorului se distinge prin faptul ca el elaboreaza si propune mai multe variante de predare-invatare, elevii avand posibilitatea sa aleaga; elevii au libertatea sa se asocieze cu cine doresc pentru a rezolva anumite sarcini si probleme ale invatarii. Profesorul prezinta criteriile comune de apreciere, de laudare, de criticare pe care le respecta in comun cu elevii; el se comporta, intr-un fel, ca un membru al grupului;

- b) **Stilul autoritar** se caracterizeaza prin selectarea si promovarea tehnicilor, a procedeelelor de invatare, a modalitatilor de lucru, a etapelor activitatii dirijata efectiv de catre profesor. El structureaza timpul, nu incurajeaza initiativele, sanctioneaza atitudinile si rezultatele instruirii elevilor, mentine o anumita distanta fata de grup. Din punct de vedere pedagogic dezechilibreaza corelatia dintre subiectul si obiectul actiunii, prin accentuarea rolului educatorului in defavoarea celui educat, ceea ce blocheaza canalele de conexiune inversa externa. Caracteristici: obiectivele generale ale grupului sunt stabilite de catre profesor; modalitatile de lucru si etapele activitatii sunt stabilite sau decise de catre profesor, astfel incat membrii grupului nu vor cunoaste in avans ceea ce urmeaza sa se realizeze; profesorul este cel care decide si impune fiecaruia sarcina de realizat si colaboratorii cu care va desfasura activitatea; profesorul personalizeaza elogiile si criticile, dar atitudinea sa este mai degraba rece si impersonala, decat ostila. Acest stil se caracterizeaza prin hotararea si promovarea de catre profesor a tuturor tacticilor predarii, a modalitatilor de lucru, a tehnicilor si etapelor activitatii care sunt comunicate si dirijate efectiv de catre el; profesorul structureaza timpul, initiativele nu sunt incurajate si nici admise; profesorul isi asuma o responsabilitate foarte mare in predarea si in dirijarea mersului invatarii, il lauda ori il critica; el recompenseaza ori sanctioneaza atitudinile si rezultatele instruirii elevilor, si se mentine la o anumita distanta de grup.

c) **Stilul permisiv** sau **laissez-faire** releva rolul pasiv al educatorului, indiferenta, minimalizarea fenomenelor semnificative in procesul instruirii; accepta deciziile elevilor, comune ori individuale; nu face evaluari la adresa comportamentelor elevilor, manifesta un nivel scazut al aspiratiilor si exigentelor pedagogice ale predarii; lasa demersul didactic sa mearga de la sine; favorizeaza obtinerea de rezultate slabe ale elevilor la invatatura si manifestarea conduitelor deviante. Stilul permisiv dezechilibreaza corelatia educator – educat prin accentuarea rolului celui educat, fapt care conduce la blocarea canalelor de conexiune inversa interna. Stilul definit prin „laissez-faire“ exprima un profesor care considera ca intotdeauna este suficient ce preda, cat preda si cum preda, fiind sigur ca elevii inteleg, acordandu-le insa ajutor la cererea lor; au un minimum de initiativa in ceea ce priveste formularea unor sugestii.

Efectele celor trei stiluri difera: multe comportamente de invatare mecaniciste, de tip executorii, disponibilitati spre agresivitate si rabufniri; ofera rezultate mult mai acceptabile din punct de vedere social, dar produce si rezultate superioare pe plan didactic. Nu este inasa concludent pentru toate situatiile. Conducerea democratica poate furniza mentalitatea de participare voluntara, constiinta caracterului facultativ al sarcinilor invatarii; stilul „laissez-faire“ este cel mai deficitar: nivelul scazut al aspiratiilor si exigentelor pedagogice ale predarii, lasarea procesului didactic sa mearga de la sine nu poate avea decat rezultate slabe in invatare si in conduita.

Un dascal bun este capabil de o mare varietate de stiluri didactice, avand posibilitatea de a-si adapta munca sa diferitelor circumstante, conferind predarii flexibilitate si mai multa eficienta. Atmosfera psihologica de lucru creata de profesor constituie un factor decisiv pentru eficienta lectiei pe care o preda. Unele cercetari s-au concentrat inasa asupra delimitarii si descrierii unor tipologii de stiluri educationale. Cateva din aceste tipologii sunt relevante: tipul educational centrat pe elev si tipul educational centrat pe grup; stilul autoritarist si stilul liberalist (nondirectivist); stilul punitiv (intemeiat pe constrangere si stimulare aversiva) si stilul nepunitiv sau afectiv (intemeiat pe „caldura” sufleteasca si activarea resorturilor motivationale intrinseci); stilul normativ (preocupat de respectarea si aplicarea intocmai a normelor sociale pedagogice) si stilul operational concret (preocupat de rezolvarea unei probleme educative in functie de contextul situational in care este plasata); stilul interogativ (centrat pe conversatie) si stilul expozitiv (centrat pe expunere si ascultare); stilul nomotetic, idiografic si intermediar etc.

CURIOZITĂȚI MATEMATICE**Prof. Șorop Livia-Maria****Colegiul Național „Mihai Eminescu” Petroșani, HD**

1. **Paradoxul Aniversărilor:** Într-un grup de doar 23 de persoane, șansele ca două dintre ele să aibă aceeași zi de naștere depășesc 50%.
2. **Numărul Neperian (e):** Este o constantă matematică irațională, aproximativ 2.71828, care apare în multe contexte matematice, inclusiv în creșterea exponențială.
3. **Numere Prime:**
 - Există o infinitate de numere prime.
 - Cele mai mari numere prime cunoscute sunt numere Mersenne, precum $2^{82,589,933}-1$.
4. **Conjectura Goldbach:** Orice număr par mai mare decât 2 poate fi scris ca suma a două numere prime.
5. **Triunghiul Pascal:** Este o formă triunghiulară de numere în care fiecare număr este suma celor două numere de deasupra sa.
6. **Numărul Fractalilor:** Dimensiunea fractală poate fi non-intregă, ceea ce înseamnă că un fractal poate ocupa un spațiu între două dimensiuni.
7. **Teorema lui Pitagora:** Într-un triunghi dreptunghic, pătratul lungimii ipotenuzei este egal cu suma pătratelor lungimilor celorlalte două laturi.
8. **Numărul Imaginar (i):** Este definit ca rădăcina pătrată a lui -1 și este esențial în domeniul numerelor complexe.
9. **Divergența Serialului $1 - 1 + 1 - 1 + 1 - 1 + \dots$:** Acest șir nu are o sumă finită, dar suma sa se poate schimba în funcție de cum sunt grupate termenii.
10. **Rădăcina pătrată din 2 este irațională:** A fost demonstrat că $\sqrt{2}$ nu poate fi exprimat ca un raport de două numere întregi.
11. **Conjectura Collatz:** Orice număr natural, aplicat regulilor date, va ajunge în cele din urmă la 1.
12. **Numerele Fibonacci:** Șirul lui Fibonacci este o secvență în care fiecare număr este suma celor două anterioare: 0, 1, 1, 2, 3, 5, 8, 13, ...

13. **Conjectura Riemann:** Este o problemă majoră în teoria numerelor și este legată de distribuția numerelor prime.
14. **Cuadratura Cerului:** Încercarea de a construi un pătrat cu aceeași arie ca și un cerc, folosind doar compas și riglă, este imposibilă.
15. **Teorema de Incompletitudine a lui Gödel:** Demonstrat de Kurt Gödel, arată că există enunțuri adevărate în matematică care nu pot fi demonstrate.
16. **Paradoxul lui Zeno:** O succesiune infinită de mișcări poate dura o cantitate infinită de timp, dar totuși obiectul ajunge la destinație.
17. **Cifrele Pi:** Nu există un șir periodic în zecimalele lui Pi și nu a fost găsit un model evident în acestea.
18. **Puzzle-ul 3x3x3:** Un cub Rubik poate fi rezolvat în cel mult 20 de mișcări, indiferent de starea inițială.
19. **Paradoxul Monty Hall în 3 uși:** Decizia de a schimba ușa aleasă inițial îți crește șansele de a câștiga un premiu.
20. **Teorema Pick:** Se referă la calculul ariei unui poligon într-un plan euclidian, date fiind coordonatele punctelor sale într-un sistem de coordonate.

**ACTIVITATE EXTRACURRICULARĂ CARE CONTRIBUIE LA
FORMAREA PERSONALITĂȚII ELEVULUI
DE VÂRSTĂ ȘCOLARĂ MICĂ**

**Prof. înv. primar Bulz Lăcrămioara
Colegiul Național "Mihai Eminescu" Petroșani, HD**

“Fiecare copil este un artist. Problema este cum va rămâne un artist și după ce va crește” -
Pablo Picasso

Activitățile extrașcolare au unele particularități prin care se deosebesc de activitățile școlare. Ele sunt diferite din punct de vedere al conținutului, duratei, metodelor folosite și formelor de organizare a activității. Conținutul activităților extrașcolare nu este stabilit printr-un curriculum obligatoriu; elevii au libertatea deplină de a alege conținuturile care sunt în perfectă concordanță cu interesele și dorințele acestora. Astfel, acestea devin forme complementare de activitate care stimulează valori, aptitudini și dezvoltă vocația, talentul.

Activitățile extrașcolare vin în completarea procesului de învățământ și contribuie la descoperirea și dezvoltarea aptitudinilor elevilor în diverse domenii artistice. Procesul dezvoltării școlarului nu poate fi redus numai la activitatea instructiv-educativă care se desfășoară în cadrul lecțiilor. În acest scop se folosesc și alte forme de activitate, cum ar fi *serbările școlare și șezătorile* care contribuie la descoperirea, dezvoltarea și valorificarea intereselor și pasiunilor, stimulează creativitatea, oferă cadrul afirmării și recunoașterii performanțelor. În plan moral, aceste activități contribuie la formarea și dezvoltarea atitudinilor de respect pentru cunoaștere, pentru cultură.

Copilăria este acea perioadă în care totul pare posibil, când visezi să realizeze lucruri mărețe, când nimic nu poate sta în calea afirmării, mai ales ca artiști.

Apropierea copilului de artă reprezintă atât un scop al educației cât și transformarea artei în mijloc de formare și modelare a personalității sale. Singurul drum de transformare a acestui colar al activității umane într-o forță avizată să înaripeze spiritele, să nuanțeze sentimentele, să impulsioneze acțiunile este cunoașterea artei.

Serbarea școlară a fost și este cadrul afirmării talentului, aptitudinilor artistice ale multor personalități culturale dar și cadrul descoperirii acelor laturi ale personalității multor copii care, în mod obișnuit, la lecții sau alte tipuri de activități, rămân ascunse, latente atât pentru părinți cât și pentru educatori.

De ce organizăm serbări? Răspunsul este simplu. Așa verificăm de câteva ori pe an, dacă elevii și-au însușit lucrurile transmise la școală și le dăm posibilitatea de a aplica învățătura de la clasă. Cântând, dansând, recitând, interpretând un rol dintr-o scenetă, elevii își formează și își perfecționează deprinderile artistice. Acestea îl vor ajuta să-și dezvolte gustul, dragostea de frumos, aptitudinile pentru arte.

Serbarea e întotdeauna o sărbătoare în viața elevilor. Momentele de intensă trăire, aplaudate cu căldură de părinți, nasc în sufletul elevilor aspirația la armonie și bucurie, ce va contribui la construirea personalității.

Organizată cu diferite ocazii (1 Decembrie - Ziua Națională a României, Moș Nicolae, Moș Crăciun, Ziua Mamei, Paștele, Ziua Copilului, Serbarea de sfârșit de an școlar, etc.) sau de câte ori se simte nevoia unei destinderi atât din partea elevilor cât și a cadrelor didactice, serbarea școlară vine să încununeze eforturile elevilor de a deveni mai buni în domeniul literar-muzical-coregrafic.

În efortul de a pregăti și de a susține o serbare se clădește voința elevilor, se conturează perseverența, independența, curajul, ei învățând să-și stăpânească emoțiile față de un public numeros și necunoscut. În programul serbărilor școlare este bine să folosim toți elevii clasei, chiar dacă unii dintre ei nu au ajuns la performanțe prea mari. Eforturile depuse de elevii cu calități artistice mai slab dezvoltate nu trebuie neglijate. Includerea lor în program este o dovadă de încredere și încurajare. Apariția lor în fața publicului va fi un prilej de mare bucurie și vor căuta să facă față cerințelor la fel ca ceilalți. De asemenea, fiecare părinte dorește să-și vadă copilul pe scenă. Fiecare dintre elevii noștri are ceva de dăruit acolo sus, pe scenă, fiecare are puterea de a trece peste micile "neajunsuri" artistice atunci când este îndrumat cu pricepere, răbdare, cu pasiune.

Serbările școlare se pot organiza numai cu pasiune pentru a atinge un înalt nivel artistic, unde elevii au, pe lângă rolul lor determinat de program și o ținută artistică de scenă, ceea ce implică o atitudine artistică adecvată, o ținută vestimentară potrivită cu rolul interpretat.

Cadrul didactic trebuie să se bazeze pe organizarea serbărilor ca pe unul dintre cele mai eficiente mijloace de educare, de închegare a colectivului de elevi, cunoscute fiind influențele favorabile ale acestora în dezvoltarea și satisfacerea dorințelor de afirmare și joc.

Talentul elevilor și talentul cadrelor didactice își pot da mâna înfăptuind pe nesimțite acel tainic flux emoțional fără de care „niciun joc” nu se poate impune ca act artistic de referință

După alegerea scenariului, se poate trece la repartizarea rolurilor pentru fiecare elev în parte. Știm bine că nu toți elevii sunt la fel de talentați într-un anumit domeniu, că nu toți pot fi considerați pregătiți pentru o apariție pe scenă.

Alegem mai întâi prezentatorii care trebuie să fie elevi cu memoria dezvoltată, cu dicție bună, cu voce plăcută și rezonantă, apoi interpreții rolurilor care necesită costumații specifice (elevi care pot să-și procure costume, care sunt potriviți rolurilor), elevii care vor dansa cu sau fără costume specifice (elevii cu deprinderi de mișcare ritmică, cu staturi apropiate), elevii interpreți ai rolurilor din scenete (elevi cu dicție bună, cu aptitudini artistice pentru teatru, comici etc.), soliștii cântecelor din program (elevi cu aptitudini muzicale interpretative, cu aptitudini instrumentale) și apoi repartizăm celelalte roluri de recitatori sau figuranți în diferite momente ale scenariului ținând seama de potențialul artistic al elevilor, de personalitatea lor în formare.

O atenție deosebită trebuie acordată momentelor muzicale din serbare deoarece ele sunt acele numere din program care dau frumusețe unei serbări, care animă sufletele, atât ale copiilor, cât și pe cele ale spectatorilor, care dau un aer de sărbătoare serbării.

Alegerea acestora nu este întâmplătoare, ci se face în funcție de deprinderile muzicale ale elevilor (melodice, ritmice și interpretative), de vârsta lor și de aptitudinile vocal-instrumentale ale unor elevi, alegem acele cântece pe care știm că le pot interpreta. Nu trebuie să ne propunem mai mult decât pot elevii, dar nici mai puțin. Prin forța textului și a melodiei, cântecele exercită o influență educativă profundă și variată: nuanțează afectivitatea, dezvoltă trăsături pozitive de caracter, îmbogățește cunoștințele elevilor despre diverse domenii. Momentele muzicale ale unei serbări se inserează în program conform scenariului, având în vedere conținutul tematic al cântecului care trebuie să fie în concordanță cu numărul anterior din program. Nu trebuie să prezentăm orice cântec în orice moment al serbării. Ruptura liniei tematice a scenariului printr-un cântec nepotrivit poate duce la nedumerire, la confuzii asupra ideii centrale a scenariului.

Repetițiile încep după ce fiecare elev a primit rolul care i-a fost atribuit. Se începe prin a se citi rolurile punând accent pe o dicție clară, corectă, chiar exagerată și cu voce tare pentru că astfel elevii vor învăța atât modul de interpretare a versurilor sau rolurilor din scenete, dar și ordinea intrării în program.

Separat se va lucra cu formațiile corale, cu soliștii sau cu formațiile de dansuri. După ce fiecare elev știe bine ce trebuie să spună sau să facă în program, se trece la repetițiile pe scenă sau în localul destinat desfășurării serbării. Elevii trebuie familiarizați cu spațiul scenei și al sălii de spectacol pentru ca, în timpul serbării, nimic să nu le distragă atenția.

Repetițiile trebuie să se axeze pe detalii, pe mișcare scenică, pe poziția fiecărui elev pe scenă în timpul sau în afara rolului. Trebuie să-i familiarizăm pe elevi cu starea de detașare de tot ceea ce se află în jurul lor atunci când interpretează un rol. Aceasta deoarece au tendința, când sunt pe scenă, să comunice prin gesturi cu părinții din sală, ducând la uitarea motivului pentru care se află acolo și adoptă atitudini specifice vârstei: neatenția, jocul chiar și cu șireturile de la pantofi, dialogul cu colegul de alături, toate ducând la eșecul serbării.

În concluzie, serbările școlare:

- Contribuie la acumularea cunoștințelor și la lărgirea orizontului de cunoaștere al copiilor;
- Îmbogățesc și nuanțează viața lor afectivă, stimulează apariția unor sentimente neîncercate sau le dezvoltă pe cele slab manifestate anterior;
- Ajută la dezvoltarea simțului de răspundere a fiecărui elev și al întregului colectiv prin dorința comună de a obține rezultate bune;
- Favorizează stabilirea unei discipline conștiente pe parcursul desfășurării repetițiilor;
- Trezesc în elev energia latentă, existentă în fiecare, de a învinge dificultățile întâlnite, de a-și stăpâni timiditatea;
- Cultivă spiritul de inițiativă, de independență, de acțiune, iar pregătirea serioasă contribuie la stimularea interesului pentru munca făcută cu un scop precis și îndeplinită cu conștiinciozitate;
- Gustul pentru frumos este educat prin realizarea estetică a numerelor din program, armonia întregului spectacol, calitatea acompaniamentului muzical și al costumelor;
- Constituie un liant puternic între cadrul didactic și elevi prin cunoașterea reciprocă din cu totul alte puncte de vedere.
- Formează publicul de mâine care înarmat cu o temeinică cultură estetică va trăi spectacolul și-l va face să trăiască.

Serbările sunt reușite dacă:

- ✓ Explicarea motivului pregătirii serbării, însemnătatea evenimentului sărbătorit și necesitatea unei munci disciplinate și consecvente pentru rezultatele finale;

- ✓ Atmosfera din timpul repetițiilor să îmbine voia bună și seriozitatea;
- ✓ Indicațiile și lămuririle să fie scurte și clare;
- ✓ Să fie antrenați și părinții sau rudele apropiate copiilor, solicitându-le ajutorul din timp în cadrul unei ședințe sau prin convorbiri individuale;
- ✓ Toți elevii clasei să fie mobilizați să participe efectiv la pregătirea și susținerea spectacolului, fiecare primindu-și rolul potrivit înclinațiilor și talentelor;
- ✓ Să se combată cu tact nu numai tendința de vedetism a celor mai talentați, dar și timiditatea celor mai puțin dotați;
- ✓ Să se solicite părerea elevilor în privința alegerii unor opere, a interpretării lor, a costumelor sau oricărei alte acțiuni tangente cu serbarea;
- ✓ Numărul repetițiilor să fie suficient pentru ca fiecare elev să-și fixeze foarte bine cuvintele, mișcărilor, melodiile ce le au de interpretat, dar și sincronizările.

În legătură cu conținutul serbărilor:

- ❖ Cadrul didactic trebuie să aibă o concepție clară asupra temei alese în jurul căreia să se grupeze toate punctele din program;
- ❖ Tematica trebuie să aibă puternice valențe educative care să favorizeze cultivarea cu precădere a unor sentimente sau a unor trăsături de caracter;
- ❖ Lucrările selecționate trebuie să fie accesibile vârstei și să corespundă posibilităților psihoindividuale ale elevilor;
- ❖ Programul să nu fie încărcat(serbarea să dureze o oră, maxim o oră și jumătate) astfel devine plictisitoare;
- ❖ În alcătuirea programului să se țină seama de datinile și obiceiurile locale, trecutul istoric, specificul zonei, interesele elevilor;
- ❖ În derularea programului trebuie să se aibă grijă ca succesiunea numerelor să fie variată pentru a se evita monotonia prezentării aceluiași tip de manifestări artistice, pentru a nu avea timpi morți.

Cu ocazia fiecărei serbări, elevii și-au manifestat aptitudinile artistico-plastice, pregătind invitații și felicitări, iar la sfârșitul acestora au făcut fotografiile care vor sta mărturie peste ani, amintind de minunata lume a copilăriei.

Prin tot ce au prezentat în cadrul serbărilor, elevii și-au demonstrat aptitudinile artistice mai mult sau mai puțin dezvoltate. Acestea se cristalizează pe toată perioada de dezvoltare și

maturizare psiho-socială, pe măsură ce se formează structura de personalitate. Copilul are ocazia să le cultive dacă beneficiază de susținere. Multe dintre aptitudini se pierd dacă nu sunt identificate la timp.

Renunțarea la serbări sau organizarea lor superficială, formală, înseamnă sărăcirea vieții sufletești a elevilor, după cum numărul lor prea mare duce la diminuarea stărilor afective și emoționale.

Sunt nelimitate posibilitățile de a pune în scenă sentimentele, trăirile umane și de a stârni fantezia și spiritul creator al elevilor, de a-i face să participe activ la activitățile educative.

Muncind în echipă, elevii își manifestă și dezvoltă înclinațiile și aptitudinile, capătă încredere în posibilitățile lor. Ei pot fi cunoscuți și sub raportul personalității, pe care și-l pot forma și desăvârși.

BIBLIOGRAFIE

- ❖ V.Lazăr, A.Cărășel – Psihopedagogia activitățile extracurriculare, Ed. Arves, 2007
- ❖ Aurelia Berușcă – Ghid metodologic al serbărilor școlare,
Editura Didactică și Pedagogică, R.A., 2007
- ❖ Cristina Botezatu – Ghidul serbărilor școlare clasele I-IV,
Editura Rovimed Publishers, Bacău, 2012

SPIRITUL SĂRBĂTORILOR BATE LA UȘĂ

Prof. Herbei Corina

Școala Generală I.D.Sîrbu, Petrila, HD

Pe măsură ce zilele devin mai scurte și aerul devine tot mai rece, un sentiment de entuziasm începe să umple holurile școlii. Anticiparea este palpabilă, șoaptele sărbătorilor de Crăciun și Anul Nou răsună pe coridoare. Pentru școlari, această perioadă a anului este una a bucuriei nestăpânite, o perioadă marcată de veselie, adunări de familie și speranța unui nou început.

Apropierea Crăciunului aduce cu sine o transformare palpabilă în atmosfera școlii. Rutinele cândva banale ale vieții de la clasă sunt infuzate cu o notă de magie. Aerul este umplut cu aroma dulce de turtă dulce și mentă, iar pereții sunt împodobiți cu decorațiuni festive, fiecare amintind de bucuria iminentă a sărbătorilor. Copiii, cu ochii strălucind de nerăbdare, așteaptă cu nerăbdare ziua în care vor putea, în sfârșit, să se elibereze de limitele școlii și să se cufunde în festivități. Ei visează să petreacă timp de calitate alături de cei dragi, răsfățându-se cu delicii culinare și desfăcând cadourile care au fost alese cu grijă pentru ei. Crăciunul nu este doar un timp pentru bunuri materiale, ci și pentru stimularea unui spirit de dăruire și de unire. Școlile organizează adesea acțiuni de caritate, încurajându-și elevii să doneze jucării și alimente celor mai puțin norocoși. Făcând acest lucru, ei insuflă în tinerele lor caractere importanța empatiei și a compasiunii, valori care sunt esențiale pentru construirea unei societăți armonioase.

Pe măsură ce Anul Nou se apropie, entuziasmul ajunge la un nivel maxim. Copiii așteaptă cu nerăbdare ocazia de a-și stabili noi rezoluții, promițând să se cumițească, perfecționeze și să-și urmeze visele cu o nouă vigoare. Ei văd Anul Nou ca un nou început, o șansă de a avea o tablă ștersă pentru a începe lucrurile din nou. Școala joacă un rol esențial în cultivarea acestui sentiment de optimism și speranță. Profesorii își încurajează elevii să reflecteze asupra anului trecut, să identifice zonele de creștere și să stabilească obiective realiste pentru viitor. Le reamintesc că Anul Nou nu înseamnă doar a face promisiuni, ci și a acționa și a pune aceste promisiuni în practică. Punctul culminant al sezonului festiv este Revelionul, o noapte de sărbătoare și de petrecere. Copiii se adună împreună cu familiile lor,

dornici să asista la spectaculoase focuri de artificii care luminează cerul nopții. Cântă melodiile lor preferate se îmbină cu vocile lor într-un cor de bucurie și veselie.

Pe măsură ce începe numărătoarea inversă până la miezul nopții, atmosfera trosnește de anticipare. Inimile copiilor bat mai repede cu fiecare secundă care trece, cu ochii ațintiți asupra numerelor iluminate care marchează sfârșitul unui an și începutul altuia. Când ceasul bate douăsprezece, izbucnește o urale colectivă, o simfonie de voci care sărbătorește sosirea unui nou an. Copiii îi îmbrățișează pe cei dragi, împărtășind urări calde și speranțe pentru viitor. Este un moment de bucurie pură și fericire nealterată, o mărturie a spiritului de durată al sezonului. Bucuria pe care o experimentează copiii de școală în timpul sărbătorilor de Crăciun și Anul Nou este o reamintire a plăcerilor simple din viață. Este un timp pentru familie, pentru râs și pentru reînnoirea speranței. În calitate de profesori, avem privilegiul de a asista direct la această transformare și este un privilegiu pe care îl trebuie să îl prețuim.

PLAN DE LECȚIE 2**Prof. Cordea Monica****Colegiul Național „Mihai Eminescu” Petroșani, HD**

Unitatea școlară: C. N.”M. Eminescu”, Petroșani

Clasa de elevi : I C

Efectivul : 21 elevi(13 băieți, 8 fete), 1 scutit

Data:11.12.2022

Profesor: Cordea Monica

Locul de desfășurare: sală sport(20m. l, 40m. L)

Instalații și materiale: 2 bănci de gimnastică, jaloane, mg. volei, mg. baschet

TEME :

- Deplasări în echilibru pe banca de gimnastică, cu purtare și pășire peste obstacole-consolidare cu accent pe menținerea echilibrului;**
- Prinderea cu două mâini a mingii venite de la partener și aruncarea ei cu o mână**
– consolidare cu accent pe aruncarea mingii cu o mână.

VERIGI ȘI DURATĂ	CONȚINUT	DOZARE	FORMAȚII DE LUCRU ȘI INDICAȚII METODICE	OBS.
Organizarea colectivului 2'	-Adunarea, alinierea -Salutul, verificarea stării de sănătate și a echipamentului, anunțarea temelor	30” 1'30”	-linie pe un rând	
Pregătirea organismului pentru efort 8'	Variante mers: - pe vârfuri cu brațele sus; -pe călcâie cu mâinile la spate; -mers ghemuit. Variante de alergare: -alergare ușoară; -alergare cu joc de gleznă; -alergare cu genunchii la piept; -alergare cu călcâiele la șezută; -alergare cu pas adăugat; -pas săltat; -pas sărit; -mers fanat; -”Cursa pe numere”	20m. 2T 20m. 20m. 20m. 20m. 20m. 20m. 20m. 2x	În coloană câte unul În coloană câte unul În coloană câte unul În coloană câte doi	

Influențarea selectivă a aparatului locomotor 10'	<p>Ex.1: Pi: stând depărtat, brațele îndoite cu mâinile pe șold: T₁₋₂:răsucirea capului spre dreapta și arcuire; T₃₋₄: răsucirea capului spre stânga și arcuire.</p>	2x4T		
	<p>Ex.2: Pi:stând depărtat cu brațele întinse pe lângă corp: T₁-ridicarea brațelor pin lateral la nivelul umerilor; T₂- ridicarea brațelor sus; T₃-coborârea brațelor la nivelul umerilor; T₄- coborârea brațelor pe lângă trunchi</p>	3x8T	Linie pe două rânduri	
	<p>Ex.3: Pi.: stând depărtat, brațele îndoite mâinile la piept: T₁₋₂:extensia brațelor cu arcuire; T₃₋₄:întinderea brațelor și extensia lor cu arcuire; T₅₋₆:ducerea brațului drept sus și a celui stâng jos cu arcuire; T₇₋₈:ridicare brațului stâng sus și coborârea celui drept jos cu arcuire.</p>	3x8T	Linie pe două rânduri	
	<p>Ex 4.: Pi:stând depărtat, brațele îndoite mâinile pe șold: T₁₋₂:îndoirea laterală a trunchiului spre dreapta cu arcuire; T₃₋₄:îndoirea laterală a trunchiului spre stânga cu arcuire; T₅₋₆:îndoirea laterală a trunchiului spre dreapta cu brațul stâng sus cu arcuire; T₇₋₈:îndoirea laterală a trunchiului spre stânga cu brațul drept sus cu arcuire.</p>	3x8T	Linie pe două rânduri	
	<p>Ex 5: Pi:stând depărtat, brațele îndoite mâinile pe șold:</p>			

Influențarea selectivă a aparatului locomotor	<p>T₁₋₂:îndoirea trunchiului înainte cu arcuire;</p> <p>T₂₋₄:extensia trunchiului cu arcuire.</p> <p>Ex. 6: Pi:stând depărtat, brațele îndoite mâinile la ceafă:</p>	3x8T	Linie pe două rânduri	
10'	<p>T₁₋₂:îndoirea laterală a trunchiului spre dreapta cu arcuire;</p> <p>T₃₋₄:îndoirea laterală a trunchiului spre stânga cu arcuire.</p>	3x8T	Linie pe două rânduri	
	<p>Ex.7: Pi:stând depărtat cu brațele întinse pe lângă corp:</p> <p>T₁₋₂:ridicarea brațelor sus cu extensia trunchiului cu arcuire;</p> <p>T₃₋₄:îndoirea trunchiului cu răsucire la piciorul drept cu arcuire;</p> <p>T₅₋₆:ridicarea brațelor sus cu extensia trunchiului cu arcuire;</p> <p>T₇₋₈:îndoirea trunchiului cu răsucire la piciorul stâng cu arcuire;</p>	3x8T	Linie pe două rânduri	
	<p>Ex.8: Pi:stând depărtat, trunchiul aplecat înainte brațele întinse lateral:</p> <p>T₁₋₂:ducerea brațului drept la piciorul stâng și răsucirea trunchiului cu arcuire ;</p> <p>T₃₋₄:ducerea brațului stâng la piciorul drept și răsucirea trunchiului cu arcuire ;</p>	3x8T	Linie pe două rânduri	
Influențarea selectivă a aparatului locomotor	<p>Ex.9: Pi:stând apropiat, brațele întinse pe lângă trunchi:</p> <p>T₁₋₂:fandare laterală pe piciorul drept cu arcuire;</p> <p>T₃₋₄:revenire în Pi;</p> <p>T₅₋₆: fandare laterală pe piciorul stâng cu arcuire;</p> <p>T₇₋₈: revenire în Pi;</p>	3x8T	Linie pe două rânduri	
10'	<p>Ex.10:</p>			

	<p>Pi:stând apropiat, brațele întinse pe lângă trunchi; T₁₋₂:fandare înainte pe piciorul drept cu arcuire; T₃₋₄: revenire în Pi; T₅₋₆: fandare înainte pe piciorul stâng cu arcuire; T₇₋₈: revenire în Pi; Ex.11: Pi:stând, brațele îndoite mâinile pe șold: T₁₋₈:sărituri ca mingea; T₁₋₈:sărituri cu forfecarea picioarelor înainte-înapoi; T₁₋₂: sărituri cu depărtarea picioarelor în lateral; T₃₋₄:sărituri cu apropierea picioarelor.</p>	3x8T	Linie pe două rânduri	
<p>Deplasări în echilibru pe banca de gimnastică, cu purtare și pășire peste obstacole</p> <p>15'</p>	<p>-Mers în echilibru pe partea lată a băncii de gimnastică; -Alergare pe partea lată a băncii de gimnastică; -Alergare pe partea lată a băncii de gimnastică transportând o minge de baschet; -Mers în echilibru pe partea lată a băncii de gimnastică cu pășire peste obstacole; -Mers în echilibru pe partea lată a băncii de gimnastică cu pășire peste obstacole și transportând o minge de baschet;</p>	<p>2x</p> <p>2x</p> <p>2x</p> <p>2x</p>	<p>-din coloană câte doi</p> <p>-din coloană câte doi</p> <p>-din coloană câte doi</p> <p>-din coloană câte doi</p>	ștafetă
<p>Prinderea cu două mâini a mingii venite de la partener</p> <p>12'</p>	<p>-joc dinamic: ”Rațele și vânătorii”</p>	20'	-frontal	
<p>Revenirea organismului după efort</p> <p>2'</p>	<p>-alergare ușoară; -mers cu mișcări de inspirație și expirație.</p>	1T 20m.	În coloană câte unul	
<p>Aprecieri și recomandări</p> <p>1'</p>	<p>-aprecieri și recomandări; -temă pentru acasă; -salutul.</p>	1'	În linie câte unul	

ACTIVITATEA INTEGRATĂ ÎN PROCESUL INSTRUCTIV - EDUCATIV

Prof. înv. primar, Popa Carmen Cristina
Colegiul Național "Mihai Eminescu" Petroșani, HD

În activitatea integrată se îmbrățișează metode de predare – învățare – evaluare a cunoștințelor îmbinând diverse domenii în constituirea deprinderilor și abilităților școlare.

Procesul instructiv – educativ pe care îl desfășurăm în școală permite fiecărui cadru didactic punerea în valoare a propriei experiențe didactice prin activități educative cu caracter integrat și cu o abordare complexă a conținuturilor.

Se impune, așadar, ca procesul educațional să fie educativ interdisciplinar, complex, să-i stimuleze pe elevi în vederea asimilării informațiilor.

Elevii participă, se implică atât efectiv cât și afectiv prin antrenarea unor surse variate (experiențe, exersarea analizatorilor, învățarea prin descoperire).

Integrarea ia ca referință o idee sau nu principiu integrator care transcede granițele diferitelor discipline și grupează cunoașterea în funcție de noua perspectivă, respectiv tema.

Activitățile integrate vor fi cele prezente în planificarea calendaristică, proiectate conform planului de învățământ, orarului, susținute de experiența cadrului didactic.

Conținuturile au un subiect comun sau urmează a fi elucidate în urma parcurgerii și atingerii obiectivelor comportamentale avute în vedere.

Predarea tematicii propune integrarea diferitelor discipline prin elaborarea unei idei interesante care se leagă de mai multe domenii.

Asigurând un ambient educațional adecvat, estetic, funcțional, acordând importanță atât climatului, cât și conținutului, învățarea rămâne stimulativă, elevii având sentimentul de siguranță, simțindu-se încurajați să-și folosească capacitățile la maximum, abordând o abilitate cognitivă puternică.

Integrarea este o manieră de organizare oarecum similară cu interdisciplinaritatea, în sensul că obiectivele învățării au ca referință nu o categorie de activitate, ci o tematică unitară, comună mai multor categorii. Dar nu trebuie să facem confuzii între cele două concepte și să identificăm interdisciplinaritatea (ca o componentă a mediului pentru organizarea cunoașterii) cu

integrarea (ca o idee sau un principiu integrator, care rupe hotarele diferitelor categorii de activități și grupează cunoașterea în funcție de tema propusă de către cadrul didactic, ori de către elevi. Integrarea ca sintagmă este explicată ca revenirea în aceeași activitate, a mai multor activități de tip succesiv care conduc la atingerea obiectivelor propuse, la însușirea conținuturilor la realizarea în practică a proiectului didactic propus.

Creativitatea în stilul de muncă a cadrelor didactice ține de factorii psiho-pedagogici și reflectă un quantum de capacități generale și specifice .

Capacități generale:

**Vocația profesională:* predispoziții, aptitudini literare, muzicale, artistice, simțul noutății;

**Erudiția:*

- posedarea unui larg și bogat orizont cultural în diferite ramuri - artă, filozofie, psihologie, etc.;

- pasiunea pentru literatură și artă;

- structuri fizice și psihice cognitive, afective, motivaționale, predominarea semnificativului spre satisfacerea solicitărilor copiilor (elevi, discipoli).

Capacități specifice:

- Capacitatea intelectuală;

- Posibilitatea cadrului didactic de a reacționa și de a se adapta la nivelul diferențial al copiilor;

- Posibilitatea de a coopera cu eficiență în cadrul activităților teoretice și practice în scopul asimilării cunoștințelor, al formării priceperilor și deprinderilor necesare;

- Icusința de a-i captiva pe copii, de a le trezi și satisface interesul de cunoaștere;

-Capacități docimologice: evaluarea reală obiectivă, a nivelului de dezvoltare a cunoștințelor și aptitudinilor copiilor;

- Capacitatea de generalizare a experienței personale.

Ridicarea potențialului creativ al elevilor începe de la munca creatoare a cadrului didactic (pentru aceasta sunt necesare cunoștințe multilaterale, eficiență de muncă și o bună pregătire).

Însușirea de a fi ingenios se impune ca un semn al unei minți agere, capabile să găsească soluții în cele mai complicate și surprinzătoare împrejurări. Ingeniozitatea permite evitarea stereotipurilor.

În cadrul activităților integrate, cadrul didactic hotărăște atmosfera și tonul clasei, personifică acele calități pe care dorește să le regăsească la copii, comunică entuziasmul ei copiilor, face procesul de învățare interesant. Trebuie să existe un echilibru între ce oferă cadrul didactic și ce dorește copilul, pentru a realiza cu succes obiectivele propuse.

De reținut este faptul că școlarii trebuie să învețe într-o manieră integrată, fiecare etapă de dezvoltare fiind strâns legată de cealaltă. Activitățile integrate sunt oportune în acest sens, prin ele aducându-se un plus de originalitate din partea școlarii.

Bibliografie:

1. Cucuș, C. – *Pedagogie*, Ed. Polirom, Iași, 1999;
2. Cucuș, C. - *Pedagogie, ediția a II-a revăzută și adăugită*, Ed. Polirom, Iași, 2006.